

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100, Ἐξέ-
μνηθ' δραχ. 55, Τρίμηνθ' δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἔξμνηθ' 35 καὶ τρίμηνθ' 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξμνηθ' 2
καὶ τρίμηνθ' 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1979

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲν ἴσως ἡμέρας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 4 Μαρτίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 14

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

ΛΑΓΙΚΟΣ ΘΡΥΛΛΟΣ

Μαθαίνουμε ἀπὸ λαϊκὸ θρύλλο, πῶς σὲ παλιὰ χρόνια, χωρὶς νὰ ξεκαθαρίζεται καὶ τὸ πότε, οἱ ἀνθρώποι καὶ τὰ ζῶα μιλοῦσαν ἀναμεταξύ τους — πῶς σ' ἐκεῖνο τὸν ἴδιον καιρὸ, ἡ κουκουβάγια ποὺ ἦταν ἕνα σοφὸ πουλί, εἶδλεπε καὶ τὴν ἡμέρα καὶ γύριζε ἀπὸ σπιτί σὲ σπιτί ἐλεύθερα.

Ἔτσι μὲ τὸ νὰ βλέπη καὶ ν' ἀκούη τί γινόταν μέσα στὶς κατοικίες, γινώριζε τίς χαρὰς καὶ τίς λύπες, τοὺς πόθους καὶ τοὺς καίμαδες ποὺ εἶχε κάθε οἰκογένεια.

Πολλὲς φορές ὁμοῦ, καὶ πρὶν ἀκόμη μπεῖ σὲ σπιτί, ἤξερε τί θὰ βρῆ μέσα σ' αὐτό, γιατί τὰ μάθαινε ἀπὸ τὰ κατοικίδια ζῶα, ποὺ εἶξω στὶς ἀλλῆς κουδέντιαζαν καὶ σχολιάζανε εἰς βάρος τῶν ἀφεντικῶν τῶν, κάθε τί ποὺ γινόταν στὰ σπιτία τους, καὶ τότε ἀναγκαζόταν νὰ τὰ μαλώνη καὶ νὰ τὰ συμβουλεύη.

Μιά φορά στὴν ἀλλή ἐνὸς μεγάλου σπιτιοῦ, τὰ κοκκόρια, οἱ κόττες, οἱ χήνες, οἱ πάπιες τὰ εἶχαν βάλει μὲ τ' ἀφεντικά τους, κατηγορώντάς τα, πῶς δὲν τὰ τάιζαν ὅπως ἔπρεπε. Ἀκόμη φώναζαν πῶς ὅσα αὐτὰ καὶ πουλιὰ κι' ἀν τοὺς ἔκαναν, ἐκεῖνοι σὺν ἀχάριστοι κι' ἀχόρταγοι ποὺ ἦταν, εἴσφαζαν στὸ τέλος κι' αὐτὰ τὰ ἴδια, χωρὶς νὰ θυμηθοῦνε πῶς αὐτὰ καὶ πουλιὰ τοὺς εἶχαν κάνει.

Ἐδῶ κάτ'ι πῆγαν νὰ ποῦν τ' ἄλογο καὶ τὸ γαϊδούρι γιὰ νὰ υπερασπίσουν τ' ἀφεντικά, τὰ λόγια τους ὁμοῦ, ὄχι μόνον δὲν ἐπίσταν τότε, μὰ κι' ἔκαναν τὰ πουλερικά νὰ θυμώσουν πῶς πολὺ καὶ νὰ ξελαρυγγιστοῦν φωνάζοντας.

Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ἀναστάτωμα παρουσιάστηκε ἡ κουκουβάγια καὶ

προσπάθησε νὰ τὰ ἤσυχάσῃ καὶ νὰ τὰ συμβουλέψῃ, ν' ἀλλάξουν γνώμη. Μὰ τὰ πουλιὰ ὅλα μαζί πῆγαν νὰ τὴν πνίξουν μὲ τίς φωνές τους καὶ πῶς πολὺ ὁ κόκκορας, πῶς ἀπὸ τὸ θυμὸ του, τὸ λειρὶ του εἶχε γίνει πῶς κόκ-

κινο ἀπ' ὅ, τι εἶναι, καὶ τῆς φώναξε :

— Βέβαια, ἔξερεις καὶ μιλάς, τοῦ λόγου σου, κυρὰ κουκουβάγια, καὶ βαστάς τὰ δίκια τῶν ἀνθρώπων, γιατί δὲν τρώγεται τὸ κρέας σου. Γιὰ νὰ τρωγόταν ὁμοῦ, νὰ σοῦδαζαν καὶ σένα τὴν κόκκινη κορδέλλα στὸ λαμπὸ ὄπως τὴν βάζουν σὲ μᾶς! Τότε δὲ θὰ τοὺς υπερασπιζόσουν, παρὰ θὰ ἤσουν σύμφωνη μαζί μας.

Ἄν θέλγες, εἶσε κυρὰ ποὺ κάνεις πῶς τὰ ἔξερεις ὅλα, κρύφου μέσα στὰ σπιτία, κι' ἀφῆσε τ' αὐτιά σου, ν' ἀκούσῃς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὰ σχολιαζὰ σου γιὰ τὴ σοφία σου καὶ γιὰ τίς συμβουλές ποὺ τοὺς δίνεις καὶ τότε θὰ καταλάβῃς πῶς δίκιο ἔχουμε ποὺ τοὺς λέμε ἀχάριστους.

Ἡ κουκουβάγια στενοχωρήθηκε λίγο κι' εἶπε ἤσυχ'α στὸν κόκκορα.

— Δὲν σὲ ξεσυνερίζομαι, καί μένε, γιὰ τὰ λόγια σου καὶ τὴν κακογλωσσία σου, γιατί εἶσαι κοκκορῶμαλος, ὅπως πολὺ σωστὰ σὲ λένε ὅλοι.

Καὶ γιὰ νὰ διώσῃ τέπο στὴν ὀργή, ἀφῆσε τὰ ζῶα κι' ἔφυγε.

Μὲ τὸ νὰ μπαίνη καθὼς εἶπαμε παραπάνω στὰ σπιτία, ἡ καὶ μὲ τὸ νὰ μαθαίνη τί γινόταν μέσα σ' αὐτὰ ἀπ' τὰ κατοικίδια, εἶδνε στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀνάλογη μὲ τὴν περίστασι συμβουλή.

Οἱ συμβουλές τῆς βαθυστόχαστες πάντοτε, βοηθοῦσαν πολὺ ἐκείνους ποὺ τίς εἶχαν ἀνάγκη, καὶ τοὺς εἶδναν τὴν ὑπόμονή καὶ τὸ θάρρος νὰ ξεπερνοῦν τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς.

Ἄν καμμιά φορά μερικοὶ τῆς ζητοῦσαν γνώμη γιὰ νὰ πνίξουν τὸ δίκιο τῶν ἄλλων, ὄχι μόνον δὲν τοὺς τὴν εἶδνε, μὰ καὶ τοὺς κατάκρινε ποὺ ἐπαιρναν θάρρος γιὰ τὴν κάνοῦν συνένοχὴ τους.

Ἀκόμη δὲν χώνεσε ὅλα τὰ παράξενα ποὺ εἶδλεπε νὰ γίνονται μὲ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ποῦ εἶναι τὸ πουλιὰκι ;

(Ἀνεκτύχθη ἀπὸ τὴν Ροδοῦνην)

σα στα σπίτια, αυτά την νεύριαζαν τό-
σο, που αναγκάζονταν να τους κοπα-
νάκη κατέμουτρα. Γι' αυτό πολλοί
την έβλεπαν με μισό μάτι.

Εκείνα όμως που την πειραζαν
περισσότερο απ' όλα, ήταν η άχα-
ριστία, η υποκρισία, η κλειψιά και
τά ψέμματα· κι' άμα τα καταλάβαινε
στενοχωριόταν, της φούντωνε ο νους,
έφευγε από τους ανθρώπους και πή-
γαινε απόμερα να ξεχάσει στη γαλή-
νη της μοναξιάς, το τί κακό είχε δει
κι' είχε ακούσει απ' αυτούς.

Εκεί έμενε ώρες και πολλές φο-
ρές δόκλιηρα ημερονύκτια, ως που
σιγά-σιγά γαλήνευε το μυαλό της,
της περνούσε η στενοχώρια και γύ-
ριζε πάλι στους ανθρώπους.

Επειδή όμως πολλοί απ' αυτούς
ήταν αδιόρθωτοι στην κακία, η κου-
κουβάγια λυπόταν· γι' αυτή τους τη
κακάντια και συχνά παρακαλούσε το
Θεό και τη Μοίρα της, να την αξίω-
ναν και να την φώτιζαν με τί τρόπο
θα μπορούσε να διορθώσει τις κακίες
του κόσμου. Άν πάλι για τέτοιο
παράγμα δεν την έβρισκαν αξία, να γι-
νόταν κάτι άλλο, να φευγε για πάντα
απ' τη συναναστροφή των αν-
θρώπων.

Κάποτε, πρόσθεξε ένα παιδί καμ-
ιά δεκαριά χρονών, που βρήκε την
ευκαιρία σαν είχε μείνει μόνο στο
σπίτι του, να ξεσκεπάσει ένα πιθα-
ράκι με μέλι να βουτάει μέσα το δά-
κτυλό του δυο και τρεις φορές και
να το γλύφει.

Η κουκουβάγια που είδε τί έκανε,
του είπε πως αφού η μάνα του του
έλειβε φέτες με μέλι, όχι μόνο σαν
της γύρευε, μα και πολλές φορές μό-
νη της, δεν έπρεπε να της το παίρνη
κρυφά γιατί έτσι, θα συνήθιζε σιγά-
σιγά στην κλειψιά, που είναι ένα από
τά μεγαλύτερα κακά.

Ο μικρός ακούοντας την, γύρισε
και της είπε κοροϊδευτικά:

— Θαρρώ, κυρά κουκουβάγια, πως
άρχισες και δεν καλοβλέπεις, γιατί
άλλοιώς, θα είχες είδει πως δεν έ-
κλειψα, παρά πως το σκέπασμα είχε
λίγο τραβηχτεί από το πιθαράκι, και
σαν πήγα να το βάλω στη θέση του,
μου πασαλείφτηκε άθελα λίγο το δά-
κτυλο και επειδή δεν είχα με τί να
το σκουπίσω το έβγαλα. Πως άλλοιώς
ήθελες να κάνω;

Η κουκουβάγια που άκουσε από
τόσο μικρό παιδί, ένα τέτοιο μεγάλο
ψέμμα, στενοχωρήθηκε πολύ· από
φάσισε να φύγει απ' εκείνο το σπίτι
και να μην ξαναγυρίσει.

Καθώς όμως έφευγε έδωκε συμ-
βουλή με πόνο στο μικρό, πως αν
δεν πάψει να λέει ψέμματα και να

κλέβει, θα έρθει ημέρα που θα κα-
ταντήσει στην κρεμάλα.

Τελειώνοντας αυτά τα λόγια, πέ-
ταξε γοργά, και τράβηξε σε μια έρη-
μιά και τούτη τη φορά έμεινε εκεί
περισσότερο από εβδομάδα, και πι-
κραμένη καθώς ήταν, άρχισε να συλ-
λογιέται με τί μέσο θα κατάφερνε να
καλυτερέψει την γενιά των αν-
θρώπων.

Μά όσο κι' αν συλλογιζόταν, έ-
βρισκε πως για μια τέτοια μεταβολή
έπρεπε να έχει απόκοσμη δύναμη και
θεία αποστολή, κι' επειδή δεν είχε
τίποτα από αυτά, είδε πως δεν της
έμενε άλλο καλύτερο να κάνει, παρά
να ξαναγυρίσει στον κόσμο, και σύμ-
φωνα με τον προορισμό της· που έν-
νοιασε πως είχε από τη φύση, να
εξακολουθήσει υπομονετικά να δίνει
τις συμβουλές της.

Την ημέρα όμως που γύρισε, είδε
μια άρχοντοπούλα μοναχοκόρη και
χαϊδεμένη, που έβγαине από το άρ-
χοντικό του πατέρα της με ένα κα-
λαθάκι στο χέρι και πήγαινε προφυ-
λαχτικά σε ένα γειτονικό φτωχόσπιτο.

Καθώς την είδε έτσι, νόμισε πως
ή κόρη ήθελε να κάνει ελεημοσύνη
κρυφά· παρηγορήθηκε τότε, και είπε
μέσα της πως ο κόσμος δε χάλασε
δολέτελα και μπορεί να διορθωθεί.

Μά ξάφνου τη βλέπει να ζυγώνει
στο φράχτη του φτωχόσπιτου, φτιαγ-
μένο από φραγκοσυκιές, να κόβει με-
ρικά φραγκόσυκα, να τα βάζει μέσα
στο καλάθι και να φεύγει σαν να την
κυνηγούσαν.

Κούνησε τότε το κεφάλι της απελ-
πιστικά, και αποφάσισε να πάει στο
άρχοντόσπιτο και να βρή ευκαιρία
για να την συμβουλέψει.

Μά η άρχοντοπούλα από την ώρα
που γύρισε σπίτι της, πότε με το να
βοηθήσει τη μάνα της, και πότε να
συντροφεύεται από τα δέσφια της, δεν
έμεινε ως το μεσημέρι ούτε στιγμή
μόνη.

Έτσι η κουκουβάγια περίμενε, να
ξεμοναχιάσει την άρχοντοπούλα ύστε-
ρα από το φαί.

Την ώρα που η οικογένειά της
πλησίαζε να ποφάει, μπήκε ένας ύ-
πηρέτης και απέθεσε στη μέση του
τραπέζιου μια άπλάδα με μερικά ό-
ψιμα· μικρά άγγουράκια, που δεν ή-
ταν το καθένα τους μεγαλύτερο από
το άνοιγμα που κάνει το μεγάλο δά-
κτυλο με το δείκτη του χεριού—
ένα φουρκι όπως λένε—και γι' αυτό
ή φλούδα τους ήταν χνουδωτή.

Όλοι ευχαριστήθηκαν με τον κη-
πουρό τους που σκέφθηκε να τα κό-
ψει τόσο τρυφερά από τις όψιμες άγ-
γουριές, και αφού τα κοίταξαν λίγο

και τα χάρηκαν με το μάτι, πήρε έ-
καθένας τους από ένα και μόνον η
άρχοντοπούλα δεν έπλωσε να πάρη.

Όταν οι γονείς της την ρώτησαν
γιατί δεν τα δοκιμάζει που είναι τό-
σο τρυφερά, απάντησε, πως τα φο-
βόταν, μήπως μαλλιαρά καθώς ήταν,
της άγκυλωναν τα χέρια.

Η κουκουβάγια που άκουσε τα
λόγια της ψηλά στο πάτερο που ή-
ταν καθισμένη, αγανάκτησε τόσο,
που δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί και
της φώναξε:

— Τέτοιο ψέμα, τέτοια υποκρισία,
δεν την περίμενα από εσένα που εί-
σαι άρχοντοπούλα. Λές, πως φοβάσαι
να μη σάγκυλώσει το χνουδι που έ-
χουν τήγγουράκια, για να δείξεις πως
τα χέρια σου είναι τόσο λεπτά και
άπαλά, και δεν φοβήθηκες να μην
άγκυλωθής με τα άγκάθια από τα
φραγκόσυκα που έκλειψες από το γει-
τονικό σας φράχτη σήμερα το πρωί.

Η άρχοντοπούλα έγινε από το θυ-
μό της κόκκινη σαν καπαρούνα, την
φώναξε ψεύτρα, καυσομπόλα, και
την πρόσταξε να φύγει το γρηγορό-
τερο από το σπίτι τους και να μη
ξαναπατήσει εκεί.

Η κουκουβάγια της απάντησε πως
αν κοίταζαν τα χέρια της οι άλλοι,
εύκολα θα διέκριναν τα σημάδια που
της είχαν αφήσει τα φραγκόσυκα με
τα άγκάθια τους.

Επειδή όμως κανένας από τους
σπιτικούς δεν γύρισε να παρατηρήσει
τα χέρια της άρχοντοπούλας και να
δικαιώσει την κουκουβάγια, εκείνη
πήρε των ματιών της, πέταξε, και
χώθηκε σε ένα μακρινό δάσος.

Το τελευταίο αυτό περιστατικό με
την άρχοντοπούλα, της στοίχησε πο-
λύ και την ανάγκασε να θυμηθεί και
όσα άλλα παράξενα και άναποδα εί-
χε ιδεί κι' είχε ακούσει πρωτότερα
από ανθρώπους και ζώα.

Όλα αυτά μαζί την έκαναν να
παρακαλή μέρα και νύχτα τη μοίρα
της, να την βοηθήσει να μη ξαναί-
δη τα κακά που είχε γνωρίσει ως
τότε στον κόσμο.

Τά παρακάλια της που έβγαίναν
μέσα από την καρδιά της, και έδειχ-
ναν βλον της τόν πόνο, φαίνεται πως
ακούστηκαν από την μοίρα της, γιατί
από τότε η κουκουβάγια δεν βλέπει
πιά την ημέρα, παρά μόνο τη νύχτα.

Μέσα στα χαλάσματα και στα δά-
ση που γυρίζει τις νύχτες, πολύ δύ-
σκολα αντικρύζει τους ανθρώπους
που τόσο πίκρα την έκαναν να νοιώσει.

Έτσι στην μοναξιά της έχει έβλον
τόν καιρό να φιλοσοφεί και να φο-
τίσει αδιάκοπα το νου της από το
έσωτερικό φως που είναι πλημμυρι-

σμένη ή ψυχή της. Γι' αυτό, θέλουν
να ειπουν πως οι μεγάλοι σοφοί του
παλιού καιρού, που είχαν ακούσει
τόν θρόνο για την κουκουβάγια την
έκαναν σύμβολο της σοφίας.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΕ Η ΦΤΩΧΟΥΛΑ...

Όταν πέθανε η φτωχούλα
Στα δεκαεπτά της χρόνια
Σάν την τρυφερή μοσχοούλα
Που μοραίνεται στα χιόνια—
Κόσμος δεν ακολουθούσε
Τό φτωχό τό φέρετρό της,
Μόνο ένας καπός θρηνούσε
Τό χαμό της δόλιας νιότης,
Κι' από πίσω του ένα άγρόφι
Έφαινε κι' αυτό την κόρη.

Τη φτωχούλα πεθαμένη
Κήδευαν χωρίς τιμές,
Που τις έχει μόνο ο πλούτος:
Ός τό θάνατο κι' αυτές...
Κι' όταν πιά μέσα στο χώμα
Τό νεκρό βάζανε σάμα
Της κακόμοιρης φτωχιάς,
Άπ' τό έργο εκκλησιάκι
Άρπασε τό καμπανάκι
Δυό-τρεις ήχους συμπονιας.

Μά ήταν άνοιξη· λουλούδια
Σκέπαζαν την πεδιάδα,
Κι' όλα γύρω ήταν ντυμένα
Με δροσάτη κραιοινάδα.
Κι' όταν τη μικρή πηγαίναν
Να τη θάψουν την άσγη,
Μοσχοβόλας ο άγέρας
Και κελάρυζε ή πηγή.
Η άμυγδαλιά, ντυμένη
Με τριανταφυλλί φουστάνι,
Πλέκει για την πεθαμένη
Ένα λουλουδοστεφάνι
Κι' όλοένα μελωδίες
Σκορπούν γύρω με συμπόνια,
Λυπημένα, τά μολάκια,
Στά δροσόλουσμένα κλώνια.

(Έλεόθερη μετάφραση) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Ο ΧΩΡΙΑΤΗΣ ΚΑΙ Τ' ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ

Ένας χωριάτης καθάλλικεψε τό
άλογό του ξεκινώντας για την πόλη.
Πήγαινε να αγοράσει βρώμη για τό
ζώο του. Μόλις όμως βγήκαν απ' τό
χωριό, τ' άλογό του θέλησε να γυρί-
σει στο σπίτι. Ο χωριάτης τό έδειρε.
Τ' άλογο άρχισε να τρέχει και συλ-
λογιζόταν: «Ο βλάκας! Που με ά-
ναγκάζει να πάω; θά ήταν καλύτερα
να γυρίσουμε σπίτι».

Ο χωριάτης, πριν φύσει ακόμα
στην πόλη, παρατήρησε πως τ' άλο-
γό του δυσκολευόταν πολύ να προχω-
ρή μεσ' στη λάσπη. Τό δδήγησε στο
μέρος του δρόμου τό πλακοστρωμέ-
νο. Τ' άλογο δεν ήθελε να μείνει έ-
κει κι' έφυγε. Η χωριάτης τό έδειρε
πάλι και τό τράβηξε από τά χαλινά-
ρια. Τ' άλογο ανέθηκε πάλι στο πλα-
κόστρωτο λέγοντας: «Γιατί τάχα μ'
ανάγκασε να ξαναγυρίσω στο πλακό-
στρωτο; Μου καταστρέφει τά νύχια

μου. Είναι πολύ σκληρά για τά πό-
δια μου αυτά τά μέρη».

Ο χωριάτης έφτασε σ' ένα μαγα-
ζί, αγοράσε βρώμη, γύρισε σπίτι του
κι' έδωσε σ' άλογό του τή μερίδα
του. Τρώγοντας τ' άλογο συλλογιζό-
ταν: «Τί βλάκες που είναι οι άνθρω-
ποι! Έχουν τή μαγία να νομίζουν πως
είναι έξυπνότεροι από μάς τά ζώα.
Άδικα δεν κοπίασε; Δεν ξέρω γιατί

με ανάγκασε να περπατήσω δέρνον-
τάς με. Κι' αν πήγαμε μακριά, τί
μ' αυτό; μήπως δεν γυρίσαμε πάλι
σπίτι; Θά ήταν καλύτερα και για
τους δυό μας να μην τό κουνήσουμε
καθόλου. Αυτός θάμενε κοντά στη
φωτιά του κι' εγώ θά είχα φάει τή
βρώμη μου πρωτότερα».

(Από τά «Παιδικά του Τυλοτό»)

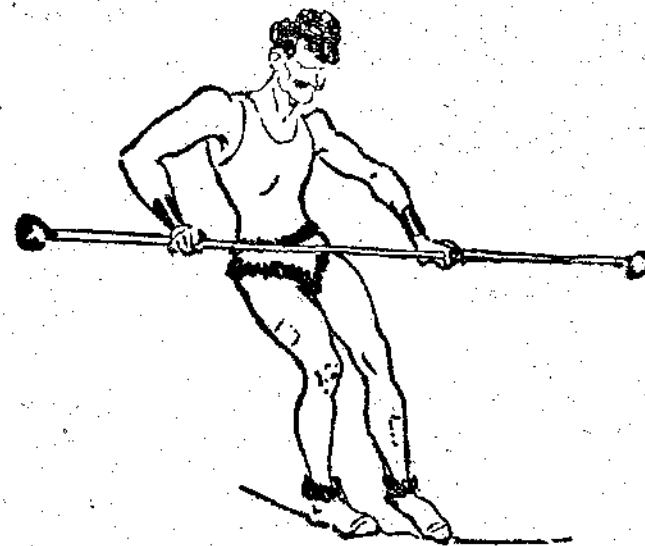
ΖΩΗ ΦΑΡΑΚΟΥ

Ο ΔΙΣΚΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Μια μέρα—εξακολούθησε ή γιαγιά—οι Γύφτοι έγιναν άφαντοι. Κα-
νένας τους πιά, πουθενά. Ο Χρήστος με πήρε μαζί του για να ιδούμε
τό μέρος εκείνο της άκροδαιτιάς όπου ήταν τά τσαντήρια τους. Φαινόταν

άνήσυχος και πρόσθεξε σε κάθε κρότο, λές και κάποιον ζητούσε, κάποιον
περίμενε...

Άξαφνα άκούστηκαν δυο δυνατές σφυριγματιές. Ο Χρήστος έτρεξε
άμισώς στο δάσος, χάθηκε μέσα στα δέντρα και σε λίγο γύρισε με τέσ-
σερα ώραία άχλάδια.

— Χρήστο, του είπα,

ποιός σου τάδωσε;

— Τί σε νοιάζει! έ-

καίμε κείνος σηκώνοντας

τους ώμους.

Τότε είδα ένα μελα-

χροινό μούτρο, με σγου-

ρά μαύρα μαλλιά, που

μάς κοίταζε άνάμεσα από

δυο κορμούς δέντρων.

Ήταν ένας Γύφτος.

— Έλα μαζί μου, μου

είπε ο Χρήστος. Έχουν

πολλά, θά σου δώσουν

και σένα.

— Όχι, άποκηθήκα,

τά κλέβουν· δε θέλω!

Τόν άφησα κεί και

γύρισα στο σπίτι. Δεν

είπα όμως από που έρ-

χόμενοι, γιατί οι γονείς μου δεν μάθιναν να παίζω με το Χρήστο, που έλεγαν πως δεν είναι καλό παιδί, και φοβήθηκα μή με μαλώσουν.

Την άλλη μέρα, το χωριό μας ήταν ανασταίο. Στο σπίτι του χωροπόλη του κάκου περιέμεναν δληνύχτα να γυρίση ο Χρήστος, και το πρωϊ ο πατέρας του πήγε στην Αστυνομία κι' είπα πως το παιδί χάθηκε. Έκείνο τον καιρό δεν υπήρχαν ούτε τηλεφώνω, ούτε αυτοκίνητα. Ωστόσο έφαξαν παντού όπου μπόρεσαν, και πεζοί και βαβαλλάρηδες. Του κάκου! Οι Γύφτοι πρόφτασαν και πέρασαν τα σύνορα. Και μαζί τους, χωρίς άλλο, κι' ο Χρήστος ο λιχούδης, που τους είχε ακολουθήσει για να του δίνουν φρούτα και γλυκά. Πάει το παιδί, χάθηκε. Το πήραν οι Γύφτοι!

— Και τί έγινε ύστερα; ρώτησε ο Πετράκης με αγωνία.
— Ο δυστυχισμένος ο πατέρας τρελάθηκε από τη λύπη του και η μητέρα σε λίγον καιρό πέθανε.

— Και τα τρία κορίτσια, γιαγιά;
— Τα δυο παντρεύτηκαν και ξενιτεύθηκαν. Το άλλο... είναι η γριά εκείνη με τα κουρέλια που έρχεται και μας γυρεύει ελεημοσύνη.

— Κι' ο Χρήστος; Δεν άκουστηκε πιά; δεν έμαθαν τίποτα γι' αυτόν;
— Ναι, ναι. Στόν πόλεμο, μιά μέρα, έπιασαν αιχμάλωτο έναν κατάσκοπο. Ήταν εδω απέξω απ' το χωριό μας. Τόν έφαξαν, του βρήκαν χαριτιά που μαρτυρούσαν το εγκλημά των και τόν τουφέκισαν στη στιγμή. Κι' ο άνθρωπος αυτός που έπροδωσε την πατρίδα του, ήταν ο Χρήστος, του χωροπόλη, το λιχούδικο παιδί που το είχαν ξεγελάσει και πάρει μαζί τους οι Γύφτοι.

— Α, τί φοβερό! Έκαμε ο Πετράκης ανατοχισισμένος.
— Να ή ιστορία που μου ζήτησες, είπε στο τέλος η γιαγιά. Ο Χρήστος ήταν ένα παιδί πιό λιχούδικο από σένα, που για να έχη αυτό το ελάττωμα, χάθηκε.
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΛΕΞΗΣ

Ο Άλέξης ήταν φίλος μας. Όταν τόν συναντούσαμε στους δρόμους του δάσους να πηγαίνω στα πρόβατά του ήταν χαρά για όλους. Άπλωνε τα χέρια του, έσφιγγε τα δικά μας στις μεγάλες του παλάμες, και το στόμα του έλεγε χίλια καλά λόγια. Τόν ξεχωρίζαμε από μακριά να περπατάη ανάμεσα στα δέντρα ψηλός, δλτίσιος, σβέλος με το ελαφρό βάδισμά του. Τα βήματά του μεγάλα και ελαφρά μοιάζανε να μην πατούνε στη γη. Ήραμε τη φωνή του τη λιγάκι βραχνή που μας χαιρετούσε βροντοφωνώντας...

Στη στιγμή μας ρωτούσε που πηγαίναμε, μας έλεγε ποιό δρόμο θα πέραναμε, τί θα συναντούσαμε. Άνצלάνε εκείνος για μας κάθε εθθύνη, για κάθε κίνδυνο του βουνού. Είχε ένα μαχαίρι στη ζώνη του μπορούσε κι' αυτό σε δέκα λεπτά να ανέβη και να μαθήση το πιό μεγάλο έλατο από όλα τα κλαδιά του. Και είχε και μιά γλωσσά που έλεγε, έλεγε με την ίδια σβελτώση. Είχε και μιά μεγάλη καρδιά που άναψε σάν την άνοιξη στους δρόμους του βουνού, και σκορπούσε τόση χαρά όταν τόν συναντούσαμε. Έφευγε και τόν βλέπαμε να απομακρύνεται ανάμεσα στα δέντρα ψηλός, και σβέλος, πότε σφυρίζοντας, πότε τραγουδώντας. Πολλές φορές όταν πιά τόν είχαμε χάσει από

τα μάτια μας, τόν ακούγαμε να μας φωνάζη μέσα από τα δέντρα κάτι που είχε ξεχάσει να μας πη, ή κάτι καινούριο που θυμόταν.

Πόση χαρά είχαν αυτά τα συναπαντήματα. Μας καλούσε στη στρούγγα του και μας ύποσχόταν το κάθε τί. Φτάνει να πηγαίναμε. Μά βρισκόταν με τα πρόβατά του πιό μακριά και ποτέ δεν το άποφασίζαμε...

Ένα απόγευμα, είναι τώρα πιό μακρινό, είχα ανέβει στην κορφή του πρώτου λόφου. Ήμουν ξεκλωμένη χάμω ανάμεσα στα μεγάλα δέντρα, ανάμεσα στη σιωπή του μεγάλου δάσους. Ως και τα μικρά πουλιά δεν άκούγόντουσαν, χωμένα ίσως από τόσο υορίς στις κρυφές φωλιές τους.

Είναι τόσο ωραία αυτή η σιωπή. Ένα μεγάλο δάσος είναι σάν την θάλασσα. Στην μεγάλη γαλήνη τίποτα δεν ακούγεται. Κι' όμως ξέρεις πως μέσα σ' αυτήν την σιωπή χιλιάδες πλάσματα και μεγάλες δυνάμεις κρύβονται. Έτσι και στο δάσος. Πόσα δέντρα, πόσα ζώα, πόσα έντομα, πόσα πουλιά, πόσα χορτάρια ζούν, μεγαλώνουν, κινούνται. Κι' όμως είναι στιγμές που τίποτα δεν άκοβε, και νομίζεις πως και ού βυθίζεσαι στην άπεραντη αυτή γαλήνη και ποτέ δεν θα ξυπνήσης.

Ήφανικά μακρινοί ήχοι μουσικής φτάσανε σταυτιά μου. Έρχόνταν χαμένοι κι' ανάκατοι σάν μακρινή μελωδία. Πετάχτηκα όρθή. Από που

έρχόνταν; Ήμουν τόσο μακριά... Από το βουνό ήταν αδύνατο και το χωριό ήταν τόσο μακριά. Νόμιζα πως γελιόμουν και στερεωμένη σε ένα δέντρο περίμενα να περάσουν. Μά μακρινοί, μισοχαμένοι, πιό δυνατά, ελαφρότεροι, άνάκατοι πλησίαζαν...

Ήταν ήχοι από κουδούνια. Μά τόσο αλλιώτικοι. Πολλές φορές άκούγαμε κουδούνια από κοπάδια πεδσοσκάν μακριά χωρίς να τα βλέπουμε, τα άκούγαμε για λίγο και έπειτα χανόνταν στην άπόσταση που μας χωρίζε. Μά ήταν κουδούνια. Τώρα ήταν άρμονικοί συντονισμένοι ήχοι μικρότεροι και μεγαλύτεροι, μιά ήχω μελωδική που έφτανε ως έμένα δλοένα πιό καθαρή. Έπειτα από λίγο σιγά-σιγά απομακρύνθηκε πάλι όπως είχε έρθει και χάθηκε στη σιωπή που άπλώθηκε γύρω...

Νάταν ο άέρας, ή ή ήχω που τούς σκορπούσε έτσι μελωδικά σε κείνο το μέρος; Δεν ήθελα να πιστέψω ότι ήταν ένα άπλο κουδούνισμα σάν τέτοιο που είχαμε άκούσει πολλές φορές...

Στο χωριό όταν ρώτησα μούπαν άμέσως:

— Θα ήταν τα πρόβατα του Άλέξη.

Μόνο αυτός, μούπαν, έχει τέτοια κουδούνια πιό μικρά και πιό μεγάλα, άνάλογα με τα πρόβατά του, και μόνο τα δικά του ακούγονται έτσι από μακριά. Κανένα από τα κουδούνια του κοπαδιού του δεν μοιάζει τίνα με τίλλο. Τα διαλέγει έπιτηδες.

Τέτοιος ήταν ο Άλέξης... Κάποιο μεσημέρι ύστερα από τόσον καιρό, διασχίζοντας το βουνό για να πάμε από το ένα μέρος στο άλλο, μακριά από τούς ανθρώπους, και στην πιό μεγάλη μοναξιά, ένας σωρός από σκυλιά μας ρίχτηκαν.

Μεγάλα κι' άγρια σάν λύκοι, κουνώντας άγρια τις φουντιώτες ουρές τους μας τριγύριζαν. Μάτια προσπαθήσαμε να τούς έπιβληθούμε με τα μάτια μας και την γενναιότητά μας. Τα πράγματα ήταν πιό σοβαρά. Φωνάζαμε δυνατά να μας άκούσει ο τσοπάνης και να τα μαζέψη. Ένα δυνατό σφύριγμα άκούστηκε και τα σκυλιά μαζεύτηκαν ξαφνιασμένα και κείνα γιατί τα περιόριζαν...

Πλησιάσαμε... ανάμεσα στους ανθρώπους που φάνηκαν ήταν κι' ο Άλέξης. Τρέξαμε κοντά του...

— Για σου, Άλέξη. Για σου.

Ήρθε σάν άλλοτε, έσφιξε τα χέρια μας στις άσταλένιες παλάμες του, το γέλιο του τό άνοιχτό, φώτισε το πρόσωπό του. Μας είπε πάλι τα καλά του λόγια τα άνοιχτόκαρδα...

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Ι.ΕΘΝ. ΛΑΜΒΡΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Εύχαριστώ, άποκρίθηκε η Μαίρη, που άναγνώρισε τόν μάγο και άρχισε να παίρνη κάποια έλπίδα.

— Κάνε πως θέλεις να φύγης, συνέχισε ο Κεσάμπ. Άμα σε βάλλω εμεις στο καλάθι, ζάρωσε όσο μπορείς και μην κουνήσης καθόλου γιατί υπάρχει κίνδυνος να σε πληγώσω.

Η Μαίρη κατάλαθε. Άρχισε να χτυπιέται και να φωνάζη μ' ελη της τη δύναμη για να δείξη πως φοβόταν και πως ήθελε να γλυτώση, μά παρ' ελη την αντίσταση της ο Κεσάμπ δεν άργησε να την βάλη μέσα στο καλάθι και να τη σκεπάση μ' ένα καπάκι. Έγτερα έσκυψε και πήρε ένα μακρύ κι' εδλύγιστο σπαθί που ήταν έξεπίτηδες τοποθετημένο εκεί κοντά.

Οι μικρές σκλάβες τρέμουν απ' το φόβο τούς κι' οι θεατές παρακολουθούν με το ζωηρότερο ενδιαφέρο δλες τις κινήσεις του μάγου.

Ο Κεσάμπ σφυρίζει πρώτα με τη φλογέρα του κι' ύστερα άρπάζει το σπαθί και τρυπά πέρα-πέρα το καλάθι. Άλλάζει θέση και το τρυπάει άλλη μιά φορά. Η λεπίδα βγαίνει κατακόκκινη.

Οι μικρές σκλάβες έβγαλαν μιά φωνή φρίκης και ζάρωσαν ή μιά κοντά στην άλλη. Σίγουρα αυτός ο κακούργος μάγος σκότωσε τη μικρή συντρόφισσά τους, γιατί να, ένα ποτάμι αίμα χύνεται απ' το καλάθι και πλημμυρίζει το χώμα. (Που να φαντασθούν πως μιά φούσκα γεμάτη αίμα βυθιόδ ήταν κρεμασμένη στα πλευρά του καλάθιού!)

Ο Κεσάμπ σήκωσε τότε το καπάκι και από μέσα απ' το καλάθι πετάχτηκε μιά πελώρια κόμπρα! Άρχισε να έρπη προς το μέρος των θεατών, που τρομοκρατημένοι, είχαν δλοει σηκωθεί. Έτοιμοι να τού βάλουν στα πόδια! Ο Κεσάμπ πέταξε το σπαθί κι' έπιασε στα χέρια του τη φλογέρα. Άρχίζει να παίζη μιά παθητική μελωδία και το φίδι σταματάει εθθύς. Για λίγα λεπτά το σώμα του ταλαντεύεται σ' ένα σημείο, κι' ύστερα γλυστράει προς το μέρος του μάγου, άνικανο ν' αντισταθή στην όπνωτιστική μουσική του. Ο μάγος τόν πιάνει εδκολάκτα, τόν πιέζει πίσω απ' τ' αυτιά, και τόν πετάει κάτω σάν φώφιο.

Έγτερα ο μάγος σηκώνει το καλάθι και δείχνει. Είναι δλότελα άδεια! Το φίδι μπήκε στη θέση της

σκλάβας και το πείραμα πέτυχε! Μπορεί το καλάθι να ήχη διπλό πάτο! Μπορεί ή μικρή σκλάβά να είναι ακόμα ζωντανή! Τι έχει αυτό να κάνει; Κανείς δεν ενδιαφέρεται να τόν μάθω.

Ο Νιζάμ είναι κατευχαριστημένος και πετάει εν' άσημένιο νόμισμα στο μάγο. Το κίνημά του αυτό το μιμοδονται κι' όλοι οι άλλοι. Ο Κεσάμπ μαζεύει τα νομίσματα και φορτώνοντας τόν καλάθι στην πλάτη του φεύγει τρέχοντας προς το μέρος όπου έχει δέσει τόν Καραλά και τ' άμάξι του. Έκεί με μιά καταπληκτική δεξιότητα βγάξει τη Μαίρη απ' τη στενόχωρη φυλακή της, και την κρύβει κάτω απ' ένα τσούλι στο βάθος του άμαξιού. Έγτερα έρχεται πάλι και στέκεται μπροστά στο Νιζάμ. Ως που να πάη και νάρθη δεν έκανε περισσότερο από δυό λεπτά.

Πάρε άλλη μιά σκλάβά είπε ο Νιζάμ, που είχε άρχει να βρίσκη μεγάλη διασκέδαση σ' αυτό το παιχνίδι, και κάνε μού την σκορπίό!

Ο Κεσάμπ προσκόνησε, έτοιμος να εκτελέση την προσταγή του Μαχαραγιά.

Βέβαια δεν είχε καμιά διάθεση να έπιχειρήση και για δεύτερη φορά το πείραμα. Τι θα τόν έκανε το άλλο κοριτσάκι; Μά για τόν καλό της Μαίρης άποφάσισε να άπακούση.

Οι μικρές σκλάβες άρχισαν και πάλι να τρέμουν. Τη μικρή συντρόφισσά τους την είδαν με τα μάτια τους να μεταμορφώνεται σε φίδι! Και να, που ο Νιζάμ γυρεύει τώρα να μεταμορφωθή άλλη μιά, σε σκορπίό! Τι φοβερό! Η κάθε μιά παραλύει από το φόβο, με τη σκέψη ότι μπορεί να πέση επάνω της ή έκλογη του μάγου.

Ο Κεσάμπ άφοι κοίταζε με προσχή ένα-ένα τά κοριτσάκια που τόν έβλεπαν περιτρομα, έβαλε τόν χέρι του πάνω στον ώμο μιάς μικρούλας Ίνδης με συμπαθητικό μουτσάκι κι' έξιπνα μάτια και τη ρώτησε άπότομα:

— Πώς σε λένε;
— Σότζια, άπάντησε τόν κοριτσάκι τρέμοντας σύγχορμη.

— Αυτήν διαλέγω, έκανε ο Κεσάμπ γυρίζοντας προς τόν Μαχαραγιά.

— Έμπρός, είπε ο Νιζάμ.

Η Σότζια άρχισε να χτυπιέται και να δέρνεται άπεγνωσμένα. Η καρδούλα της κοντεύει να σπάση, κλαίει σπαρακτικά, μιά όλοι μένουν ψυχροί κι' άδιάφοροι στους θρήνους της. Η

ζωή μας σκλάβας δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία.

Ο Κεσάμπ ψιθυρίζει κάτι στ' αυτί της μικρούλας. Και φαίνεται πως τα λόγια του αυτά είναι πολύ καθησυχαστικά, ή πως ο άνθρωπος αυτός είναι μεγάλος μάγος, γιατί τὸ κοριτσάκι ήσυχασε μονομιάς.

Η συνέχεια ήταν μιά επανάληψη τῆς προηγούμενης σκηνῆς, με τὴ διαφορά ὅτι τώρα, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ καλάθι, ἀντὶ νὰ βγῆ ἕνα φίδι βγήκε ἕνας σκορπιός!

Τὰ ἀσημένια νομίσματα και οἱ πατσαεσ (δεκάρες) πέφτουν βροχή στὰ πόδια τοῦ Κεσάμπ πὸ προσκυνάει βαθεῖα και φεύγει παίρνοντας μαζί του και τὸ πανέρι του.

Ο Νιζάμ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέση του και οἱ ἄλλοι δλοι τὸν μιμοῦνται. Αὐτὸ τὸ μέρος τῆς γιορτῆς τελειώσε.

Οἱ προσκαλεσμένοι σκορπίζονται τώρα στοὺς δροσεροὺς κήπους και γρήγορα ξεχνοῦν και τὸν μάγο και τὶς σκλάβες. Μονάχα ὁ Γιουγκάλ μένει σκεπτικός και φαίνεται σὰ νὰ βασανίζεται ἀπὸ μιά ἐπίμονη σκέψη.

Μοῦ φαίνεται πὼς ἔκανα ἄσχημα, λέει ἀπὸ μέσα του ὁ Γιουγκάλ, νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πάρῃ τὴν Μαίρη. Ποιὸς ξέρει ἂν αὐτὸς ὁ μάγος δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ; Αὐτὸς δὲν εἶναι πὸ συνάντησα χθὲς μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ναοῦ; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μοῦ παρέδωσε ὁ ἴδιος τὴ χριστιανὴ στὰ χέρια μου. Ὡστόσο...

Τὸ μέτωπο τοῦ Γιουγκάλ συννέφρασε. Μὰ σὲ λίγο πάλι γαληνεύει.

Τὸ κάτω-κάτω, σκέπτεται, δὲν ἔχω νὰ κατηγορήσω τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ τίποτε. Ἀκολούθησα πιστὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ βραχμάνου. Δὲν παράδωσα τὴ χριστιανὴ στὸν Νιζάμ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ σκλάβά του, ὅπως με πρόσταξε αὐτός; Τὰ παρακάτω τί μ' ἐνδιαφέρουν;

Ἰστέρα ἀπὸ τὴ σοφὴ αὐτὴ σκέψη ὁ Γιουγκάλ ήσυχασε. Μολαταῦτα ἀποφάσισε νὰ προσέχῃ τὸν Κεσάμπ.

Ὅταν βράδυνασε, καινούργιο τραπέζι σκρῶθηκε, γιὰ πάνω ἀπὸ χίλια πρόσωπα. Ἰστέρα τὰ ἀνάκτορα φωτοαγωγήθηκαν ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ και ἀπὸ τὰ δέντρα, τὶς πόρτες τῶν κήπων, τοὺς φράκτες κρεμόνταν μυριάδες χρωματιστὰ φαναράκια πὸ εἰ-

μοιαζαν με ἄλλα τόσα ἀστέρια. Ἀπὸ παντοῦ ἀκούγονταν ἤχοι μουσικῆς. Θαυμάσια πυροτεχνήματα ἀνάφθηκαν ἀπ' ὄλες τὶς μεριές. Ἰστέρα κάθε ξένος ἔλαβε ὡς δῶρο ἕνα καρδὺ Ἰνδικό, ἕνα φύλλο ἀπὸ μπτετὲλ κι' ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε κι' εὐχαρίστησε τὸν Νιζάμ, ἔφυγε ἐξυμνώντας τὴν φιλοξενία τοῦ Μαχαραγιᾶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' Μιά μικρὴ φίλη

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἕνα ἄμαξι πὸ τὸ σερνε ἕνα ἄσπρο ἄλογο, προχωροῦσε ἀργὰ στὸ δρόμο πὸ δὴγγεὶ στὸ Μπασίμ.

Μέσα στὰμάξι αὐτὸ ἦταν καθισμέ-

«Ἡ Μαίρη ὄχις νὰ χτυπιέται και νὰ φωνάζῃ...» (Σελ. 181, στ. β').

να δυὸ κοριτσάκια πὸ κοιτάζαν με περιέργεια τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Δὲν γνωρίζονταν παρὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη και δὲν μιλοῦσαν τὴν ἴδια γλῶσσα. Ἐτσι τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ κουβεντιάσουν και νὰ ανταλλάξουν τὶς ἐντυπώσεις τους.

Δίπλα στὸ ἄλογο περπατοῦσε ἕνας ψηλόσωμος Ἰνδὸς πὸ σιγοτραγουδοῦσε μιά ἰνδιάνικη μελωδία. Ἦταν ντυμένος φτωχικά, μὰ στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς. Δίχως ἄλλο θὰ τοῦ εἶχε τύχει κάτι πολὺ εὐχάριστο, γιὰ φαίνονταν ἀπόλυτα εὐτυχισμένος.

— Αἶντε, καὶ μένος Καραλά, ἔλεγε στ' ἄλογό του, βάλε λίγη δύναμη! Ἐχομε και μουσαφίρισες καθὼς βλέπετε. Μὰ δὲν εἶναι και τόσο βα-

ριεῖς. Γιὰ κοιτάξέ τις, βρὲ Καραλά. Δὲ μοιάζουν σὰν πουλάκια πὸ ἔπασαν ἀπ' τὴ φωλιά τους;

Τ' ἄλογο, σὰν νὰ καταλάβαινε τὰ λόγια τ' ἀφεντικοῦ του, ἔστριψε τὸ κεφάλι του και χλιμίντρισε ἑλαφρὰ κι' ἔστερα ἀνοίξε κάπως τὸ βῆμα του. Αὐτὸ ἐνθουσίασε τ' ἀφεντικό του, πὸ καθὼς θὰ καταλάβατε κιάλας, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Κεσάμπ.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε, χτυπώντας φιλικὰ τὸ σῆροκο τοῦ ἄλλογο, εἶσαι τὸ πιὸ ἐξυπνο ἄλογο πὸ δὴγγεὶ στὸν κόσμο και δὲν τὸ μετανοῶνω πὸ σ' ἀγόρασα.

— Βρισκόμαστε μακριὰ ἀπ' τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ; ρώτησε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Μαίρη.

— Ἀρκετὰ, ἀπάντησε ὁ Κεσάμπ.

— Κρίμα, ἀναστέναξε ἡ μικρὴ ἐγγλέζα.

— Γιατί;

— Γιατί, ἂν εἶμαστε κοντὰ, θὰ παίρναμε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Δελχί.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν μιά μεγάλη ἀνοησία.

— Γιὰ ποῖό λόγο;

— Γιατί μὴν ἀμφισβῆστες ὅτι μᾶς παρακολουθοῦν. Ὁ Γιουγκάλ μ' ἀφησε νὰ σὲ πάρω και νὰ φύγω μαζί σου, γιὰ τὴν ἐνόμιζε ὅτι σὲ θέλω γιὰ δικὴ μου σκλάβά. Ἄν ὅμως παίρναμε τὸ τραῖνο, τότε θὰ ἔβαζε ὀπφίτες και θὰ πληρώνω πολὺ ἀκριθὰ τὴν ἀφοσίωσή μου στὴν οἰκογένειά σας.

— Φαντάζεσαι;

— Ὄχι φαντάζομαι, εἶμαι βέβαιος. Ἐσὺ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε, γιὰ τὸ Γιουγκάλ μὴ κι' ἔκανε ἐκείνο πὸ τὸν πρόσταξε ὁ Βραχμάνος, θεωρεῖ τὴν ἐκδίκησή του τελειωμένη.

Ἐγὼ ὅμως ἔχω πολλὰ νὰ πᾶθω. Ἐνας πολεμιστὴς Σιχ δὲν θὰ συγχωροῦσε ποτὲ ἕνα φτωχὸ μάγο ἂν ἀντιλαμβάνονταν πὼς εἶχε μαντεύσει τὰ σχέδιά του. Πρέπει λοιπὸν νὰ φυλαγόμεστε. Τουλάχιστον ὡς τὸ Μπασίμ.

— Κι' ἀπ' ἐκεῖ;

— Ἄπ' ἐκεῖ ὁ φόδος πιὰ δὲν εἶναι τόσο μεγάλος. Μπορὸ μάλιστα νὰ πῶ πὼς θὰ ἔχομε σωθεῖ.

— Καὶ τότε θὰ πάρουμε τὸ τραῖνο;

— Τὸ πρόσωπο τοῦ Κεσάμπ εἶδειε μεγάλη στενοχώρια.

— Ἄν θέλεις, εἶπε, θὰ τὸ πάρης, ἀλλὰ μόνη σου.

— Μόνη;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΙΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἐτσι μοῦ ἔχουν πεῖ.

— Δὲν σὰς ἔχουν πεῖ ἀκόμη, πὸς προτοῦ νὰ πεθάνῃ προνόμος νὰ καρφώσῃ στὰ φορέματά σας ἕνα χαρτί ὅπου ἦταν γραμμένο...

— Ἐλισσάβετ Μάκ-Γκουῖρ, πιθανὴ κληρονόμος μεγάλης περιουσίας τὸν ἔκοψε με ζωηρότητα ἡ Μπέττυ.

— Ἀκριθῶς, αὐτὰ, εἶπε ὁ Ἀύστραλός. Τουλάχιστο ὅπως μοῦ εἶπανε και μένα. Τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ εἶδαν πολλὰ πρόσωπα. Μὰ, πρόσθεσε, τί ἀπόγινε;

— Δὲν ξέρω, κύριε. Φαίνεται πὼς χάθηκε ἐκεῖ πέρα, στὸ ὄρφανοτροφεῖο. Μὰ μὰ ἀπὸ τὶς ἐπιμελήτριες τὸ εἶχε ἴδει και μοῦ τὸ ἔλεγε ἔστερα.

— Τὶ ἀμέλεια, τί ἐγκληματικὴ ἀμέλεια! φώναξε ἀγανακτισμένος ὁ δικηγόρος. Καὶ δὲν μοῦ λές, παιδί μου, ξεκαλοῦθήσε, ἔκαναν τίποτα ἐνέργειες γιὰ νὰ βροῦν τοὺς γονεῖς σου;

— Δὲν ξέρω.

— Τὶ ἀμέλεια! Ἀμέλεια ἐγκληματικὴ και ἀσυγχώρητη, ἔκανε ἔξω φρενῶν ὁ κύριος Μόρρις. Νὰ ἕνα παιδί, πὸ ἂν ἡ Θεῖα Πρόνοια δὲν με εἶχε βγάλει στὸ δρόμο του, πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὴν μὴς Μάργκαρετ, θὰ ἔμενε ὄλη τοῦ τῆ ζωῆ στερημένο ἀπὸ τὴν περιουσία πὸ τοῦ ἀνηψι, και αὐτὸ ἀπὸ λάθος τῆς δευθύντριας τοῦ ἀσύλου, πὸ ἀφησε νὰ χαθῆ ἕνα τόσο πολῦτιμο χαρτί, τὸ μόνο πὸ δὲν τῆς χρησίμασε τῆς Μπέττυ γιὰ νὰ ποδεῖξῃ τὴν ταυτότητά της. Μὰ ὡστόσο ἡ ταυτότης της εἶναι τόσο ὀλοφάνερη, πὸ δὲν θὰ δυσκολευτοῦμε, ὀποθῆτω, νὰ κανονίσουμε τὰ σχετικὰ χαρτιά κι' ἐγὼ θὰ ἀσχοληθῶ ἡμέσως μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἰστέρα παίρνοντας ἐπίσημο ὕφος, στράφηκε πρὸς τὴν Μπέττυ και τῆς εἶπε:

— Μὴς Μάκ-Γκουῖρ, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὰς κάνω γνωστὸ πὼς εἴσατε κληρονόμος μῆς ἀρκετὰ σημαντικῆς περιουσίας, πὸ φθάνει ἑπάνω κάτω σ' ἕνα ἑκατομμύριο δολάρια (*). Τὰ χρήματα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν παπποῦ σας Ντένις Μάκ-Γκουῖρ, ὁ ὅποιος στὴν διαθήκη πὸ ἔκανε ὀπὲρ τοῦ γιοῦ του Μαρτίνου Μάκ-Γκουῖρ ἔχει ὀρίσει ρητῶς, πὼς ἂν τυχὸν και

Σ. τ. Η. (*) Ἐκατὸν ἑξήντα ἑκατομμύρια σημερινῆς δραχμῆς.

ἐντωμεταξὺ ἔχει πεθάνει ὁ γιὸς του, ἡ περιουσία ὄλη θὰ πηγαίνει στὰ παιδιὰ του. Τὸ μόνο παιδί τοῦ Μαρτίνου Μάκ-Γκουῖρ εἶσθε σεις, κι' ἔτσι ἡ περιουσία αὐτὴ εἶναι δικὴ σας. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, ὁ Ντένις Μάκ-Γκουῖρ ὁ παπποῦς σας ἔχει ἐπίσης γράψῃ ρητῶς στὴ διαθήκη του, πὼς σὰς ἀφήνει ἀπόλυτη ἐλευθερία στὴ διαχείρισή της περιουσίας σας και πὼς θὰ σὰς δνομάσουν ἕνα κηδεμόνα ἐπειδὴ τὸ ὀρίζει ὁ νόμος, ἀλλὰ πὼς θὰ εἴσθε ἐλευθερὴ νὰ διαθέτετε τὴν περιουσία σας ὅπως σὰς ἀρέσει. Δοιπόν, μὴς Μάκ-Γκουῖρ, μπορεῖτε τώρα νὰ κάνετε τὸ σχέδιο τῆς μέλλουσας ζωῆς σας. πὸ θὰ εἶναι βέβαια τε-

«Ὡστε μπορὸ νὰ πάρω τὸ σπῆτι μου; ρώτησε ἡ Μπέττυ»

λείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν παρασμένη.

Ἡ Μπέττυ τὰ γνώριζε ὄλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἡμέρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποσὸν τῆς περιουσίας της, πὸ ὡστόσο, και τώρα ἀκόμη πὸ δὲν ἔμαθε, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ καλά-καλὰ πόσο μεγάλος ἦταν. Τὸ μικρὸ και ἄμαθο μυαλό της δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ διάκριση μεταξὺ ἑκατομμυρίων και δισεκατομμυρίων. Μὰ τὸ ἐπίσημο ὕφος τοῦ δικηγόρου τῆς εἶχε κάνει βαθεῖα ἐντύπωση. Ἐμεινε λοιπὸν ἀμλητη, πρᾶγμα πὸ δὲν τῆς συνέβαινε συχὰ, και κοιτάξε γύρω της με ἀπόγνωση, ὡσὰν νὰ εἶχε μάθει τὰ πιὸ δυσάρεστα νέα. Ἐδύχως τὸ βλέμμα της συνάντησε τὸ βλέμμα τῆς μὴς Μάργκαρετ.

— Μὴν παίρνης τέτοιο ἀπελπισμένο ὕφος, Μπέττυ, τῆς εἶπε γελώντας. Ἐχεις ἐδῶ φίλους πὸ θὰ σὲ βοηθήσουν με τὶς συμβουλὲς τους. Χθὲς δὲν φαίνονταν τόσο στενοχωρημένη

και ἔκανες τοῦ κόσμου τὰ σχέδια.

— Αὐτὴ ἡ διαθήκη εἶναι ἔξωφρενικὴ, μουρμούρισε ἡ κυρία Βάν Κούρτ. Δίχως ἄλλο ὅταν ὁ Ντένις Μάκ-Γκουῖρ τὴν συνέταξε, δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι ὁ γιὸς του θὰ εἶχε πεθάνει. Ἄν ἐγνώριζε ὅτι θὰ εἶχε γιὰ κληρονόμο ἕνα κοριτσάκι ἑνδεκα χρόνων, θὰ τὰ κανόνιζε ἄλλοιῶς. Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ διαχειρισθῆ περιουσία.

— Συμφωνῶ με τὴν γνώμη τῆς μητέρας μου, εἶπε ὁ Ριχάρδος, και ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἴδια πὼς ἂν ὁ Ντένις Μάκ-Γκουῖρ εἶχε φαντασθεῖ...

— Δὲν ξέρω τί θὰ ἔκανε ἂν εἶχε φαντασθεῖ... τὸν ἔκοψε με ζωηρότητα ἡ Μάργκαρετ, ἀλλὰ τώρα τὸ πρᾶγμα ἔχει ὅπως ἔχει και οἱ ὄροι τῆς διαθήκης εἶναι ρητοί.

— Σωστό, πολὺ σωστό, συμφώνησε ὁ κ. Μόρρις και μ' ὄλο πὸ δὲ μακαρίτης φίλος μου ἔχει ἐκφράσει τὶς τελευταῖες του θελήσεις κατὰ ἕνα τρόπο ἀσυνήθιστο, ἐντελῶς ἀσυνήθιστο, ἡ διαθήκη του ὡστόσο εἶναι ἐγκυρη, ἀπολύτως ἐγκυρη, και ἡ μὴς Μάκ-Γκουῖρ δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λογαριασμὸ σὲ κανένα, μὰ σὲ κανένα, γιὰ τὸν τρόπο πὸ θὰ μεταχειρισθῆ τὴν περιουσία της.

Ὁ κύριος Μόρρις ἦταν ἕνας μικρόσωμος, ἀδύνατος και ἐξαιρετικὰ νευρικός ἀνθρωπάκος, πὸ δὲν στεκόταν οὔτε μιά στιγμὴ σὲ ἡσυχία. Οἱ λιγοστὲς μαῦρες τρίχες πὸ δὲ ὀλίγιζαν τὸ κεφάλι του, ὅταν μιλοῦσε ἔμοιαζαν σὰν νὰ ὀρθωνόταν κι' αὐτὲς, και τὰ μικρὰ, κατὰμαυρα και διαπεραστικὰ ματάκια του βρισκονταν σὲ ἀδιάκοπη κίνηση ὅπως και ὄλο του τὸ σῶμα.

— Δοιπόν, συνέχισε, κουνώντας τὸ κεφάλι του και κτυπώντας τὰ δάκτυλα τοῦ δεξιῦ του χειροῦ στὴν παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε κανένας, οὔτε ἐγὼ, οὔτε και ἄλλος, παρὰ μόνο νὰ παραδώσουμε στὰ χέρια τῆς μὴς Μάκ-Γκουῖρ τὴν περιουσία της και νὰ συμμορφωθοῦμε πρὸς ὄλες τῆς τῆς ἐπιθυμίες.

— Καὶ τώρα, πρόσθεσε σηκώνοντας τὸ δάκτυλό του, σταθερῆτε, σταθερῆτε ἕνα λεπτὸ νὰ σὰς πῶ!

Μέλο πὸ δλοι ἀναγνώριζαν τὸ κύριος τοῦ Ἀύστραλοῦ δικηγόρου, ὁ κύριος Μόρρις φαίνονταν σὰν νὰ φοβόταν ὄλη ὄρα μῆπως τὸν διακόψουν, και με τὸ νὰ σηκῶν τὸ δάκτυλο, προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχή τῶν ἀκροατῶν του στὰ λόγια του.

— Σταθερῆτε ἕνα λεπτὸ! Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς τὸ παιδί δὲν πρέπει νὰ

Έχει ένα κηδεμόνα που να φροντίζει για την περιουσία του. Μα αν τα δικαιώματα αυτού του κηδεμόνα είναι απόλυτως περιορισμένα, εμείς τουλάχιστον, οι φίλοι της Μάκ-Γκουέρ, μπορούμε να την συμβουλευθούμε φιλικά—φιλικά, το τονίζω— με ποιόν τρόπο να κανονίσει το μέλλον της.

Ύστερα απ' αυτήν την πρόταση του κυρίου Μόρρις, άρχισαν να μιλούν όλοι μαζί κι' ο καθένας να προτείνει ένα δικό του σχέδιο.

Η μίς Μάργκκαρετ επρότεινε να κρατήσουν τη Μπέττυ για την ώρα στο σπίτι τους, μα και δεν είχε γονείς.

— Κάπου, όπωςδήποτε, πρέπει να ζήση, είπε, και καλύτερα βέβαια εδώ από παντού άλλου!

Η κυρία Βάν Κορντ είχε τη γνώμη, ότι η καλύτερη λύση ήταν να μπει η Μπέττυ εσωτερική σ' ένα σχολείο. Ο κ. Μόρρις εδήλωσε ότι είναι πρόθυμος να την πάρη μαζί του στην Αυστραλία και να την αναστήσει σαν παιδί του. Τέλος ο Ριχάρδος συμφώνησε με τη γνώμη της θείας του. "Όχι γιατί δεν του άρεσε η λύση που επρότεινε η αδελφή του και δεν ήθελε να κατοικήση μαζί τους ή άρρανη; αλλά γιατί είχε κι' αυτός την ιδέα ότι το σχολείο ήταν απαραίτητο για τη Μπέττυ.

(Ακολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ μικρή συγγενισιά μου, ή Ελενίτσα, — πολύ έξυπνο κορίτσι — χτές που ήρθε να με ιδεί, μου έκανε την παράξενη αυτή ερώτηση:

— Θέεις, τα σπιτικά ζώα, γιατί, σκυλιά και καθεξής, ποιά μέρα του χρόνου, αν το βρήτε, έχουν τη μεγαλύτερη εδωχία;

— Μμμ! Ξέρω κι' εγώ; Την Αποκριά;

— Όχι!

— Τό Πάσχα;

— Ούτε!

— Αλλά;

— Να σας βοηθήσω, θείε, να το βρήτε: Ξέρετε γιατί ή γάτα δεν τρώει το κεφάλι του μπαρμπουνιού;

— Αυτό το ξέρω: γιατί το τρώνε οι άνθρωποι.

— Όρα! Τώρα σκεφθήτε το αντίθετο: Την ημέρα που οι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να φάνε το κεφάλι του μπαρμπουνιού, ή κι' όλο το μπαρμπούνι, δε θα τόνωναν της γάτας;

— Α, κατάλαβα! Η ημέρα που λές, είναι ή Καθαρή Δευτέρα!

— Άκριβώς! Και ξέρετε πότε μου ήρθε ή ιδέα; Όταν μοιράσαμε στα ζώα μας τα πασχαλινά φαγάκια που μάς περίσσεψαν από την τελευταία Κυριακή. Γάλο φητό, άρνι καπαμά, παστίτσο μακαρόνι... Σκυλιά και γιατί δεν πίστευαν τα μάτια τους όταν έβλεπαν να τους ρίχνουμε τόσο πολλά κι' ώρατα κομμάτια. Έφαγαν για ένα χρόνο! Γιατί τί να τα κάνουμε, αφού περίσσεψαν; Να τα φυλάγουμε για μάς; Κρατούμε όλη την πρώτη εβδομάδα της Σαρακοστής και θα χαλούσαν. Να τα δίνουμε σε φτωχούς, σε ζητιάνους; Μα κι' αυτοί οι κακόμοιροι δεν είναι Χριστιανοί και δε νηστεύουν; Θάταν κάποιος δύσκολο να ανακαλύψουμε ζητιάνους έβραϊούς ή τούρκους... Κι' έτσι αναγκαστήκαμε να τα δώσουμε στα ζώα. Τα λυπόταν ή ψυχή μου—τα φαγάκια, έννοω— και να σας πω την άμαρτία μου, με μεγάλη ευχαρίστηση θάτρωνα ένα μπουτί γάλο, που το άρπαζε στα νόχια της ή Ψιψίνα, ή ένα κομμάτι παστίτσο που τόκανε μια χαφιά ο Αζόρ. Αλλά πώς μπορούσα; Καθαρή Δευτέρα!... Μόνο μερικά γαλατομπούρεκα τα φύλαξα με την έλπίδα πώς θα βαστούσαν. Αλλά κι' αυτά, χτές που δοκίμασα, τα βρήκα ξυρισμένα. Και τα πέταξα στα σκουπίδια, γιατί ούτε τα ζώα δεν ήθελαν να τα φάνε. Τί κρίμα!

— Μα ποιά είναι το κρίμα, κατά την ιδέα σου; Ποιά υπάρχουν ημέρες νηστείας, ή που περισσεύουν τα πασχαλινά και τα πετούμε;

— Η Ελενίτσα σοβαρεύτηκε κι' αποκρίθηκε.

— Όχι, ημέρες νηστείας πρέπει να υπάρχουν και να τις κρατούμε. Έχω διαβάσει πολλά γι' αυτό το ζήτημα, κι' έχω πεισθεί πώς ή νηστεία χρειάζεται και για το σώμα και για την ψυχή. Είναι υγιεινή, γιατί κάθε τόσο ξεκουράζει το στομάχι, μα είναι και ψυχρική, γιατί υποβοηθεί την κατανόηση, την προσευχή, τη μετάνοια, ακόμα και την εργασία. Ούτε να προσευχηθής καλά μπορείς με παραφουσκωμένη κοιλιά, ύστερ' από ένα πλούσιο αποκριάτικο γεύμα, ούτε βέβαια να εργασθής...

— Συμφωνώ απόλυτως, Ελενίτσα! Κάτι ήξεραν οι Πατέρες της Εκκλησίας που έθέτισαν αυτές τις νηστείες.

— Ωστε είπα «κρίμα» μόνο για τα φαγάκια που περισσεύουν. Κάνουμε λάθος στις... δόσεις, δεν λογαριάζουμε καλά τι μπορούμε να φάμε, κάποτε μάς στέλνουν ώρατα φαγάκια

και προπάντων γλυκίσματα κι' οφ συγγενείς, οι φίλοι, κι' έτσι την Καθαρή Δευτέρα βρισκόμαστε στην άνάγκη να τα πετάμε στους σκύλους!

— Τα άγια τοίς κυσί; που λέει και το Εὐαγγέλιο...

— Ε, όχι πάλι τα άγια... αλλά τα ώρατα και τάκριβά. Τραχόστες δραχμές κοστίζει σήμερα ένας γάλος!

— Τη στιγμή όμως που, για ένα ή άλλο λόγο, δεν μπορεί κανείς να τον φάη, δεν κοστίζει τίποτα. Άς είναι. Μπορείς να παρηγορηθής, Ελενίτσα μου, με την ιδέα πώς σ' όλα σχεδόν τα σπιτικά, την Καθαρή Δευτέρα, με τα περισσεύματα, συμβαίνει το ίδιο. Και λέω σχεδόν σ' όλα, γιατί, καθώς ξέρετε, σε μερικά σπιτικά δεν κρατούν καμιά νηστεία και τα πασχαλινά που περισσεύουν από την Κυριακή, τα τρώνε μια χαρά τη Δευτέρα. Ξέρω ένα σπίτι που την ημέρα εκείνη είχαν στο τραπέζι ταχινόσουπα, έλιές, ταραμά, μαρούλια ώμά, χαλβά και... άρνι φητό, κεφτεδάκια και γαλατομπούρεκο!

— Άσχημο πράγμα!... Δεν είμαι σχολαστική—με ξέρετε—αλλά μου φαίνεται πώς δεν πρέπει να περιφρονούμε τόσο τα πατροπαράδοτα. Θάταν υπερβολικό να κρατούμε όλη τη Μεγάλη Σαρακοστή, αλλά δυό εβδομάδες τουλάχιστο, την Καθαρή και τη Μεγάλη, ή νηστεία επιβάλλεται. Έτσι κάνουμε στο σπίτι μας. Κι' από τη νηστεία των Χριστογέννων και της Παναγίας, κρατούμε επίσης λίγες μέρες στην αρχή και λίγες μέρες στο τέλος. Και την παραμονή των Φώτων, και του Σταυρού, και του Αγίου Ιωάννου...

— Μα το ίδιο κάνουν σήμερα στα περισσότερα σπιτικά. Ούτε τέλεια περιφρόνηση, ούτε πάλι τυπική και σχολαστική τήρηση όλων των νηστειών. Ένας μέσος δρος. Δηλαδή, τι σηκώνει ή εποχή μας κι' ή ζωή ή σημερινή. Άς είναι τελοσπάντων! σήμερα έμαθα—και θά το θυμόμαι—πώς τη μεγαλύτερη εδωχία—έτσι δεν την είπες;—τα σπιτικά ζώα την έχουν την Καθαρή Δευτέρα. Είναι ή...

— Αποκριά τους. Πώς;

Σας απάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

Τελυταία Κυριακή. Όλη ή γλεντοπαρέα μας το είχε άποφασίσει έπισημως να ντυθούμε όλοι μας. Θά «το κάψουμε», όπως λέγαμε.

Απ' τ' άπόγευμα το σπίτι μας ήταν άνάστατο. Έπρεπε να βρούμε, να βρούμε. Και τί να βρούμε; κι' εμείς δεν ξέραμε. Αναμπουμπούλα και τίποτε άλλο. Το ένα μάς μύριζε, το άλλο μάς βρωμούσε, τελοσπάντων τίποτε δεν μάς ικανοποιούσε.

Όλας οι ντυούλας, τα συρτάρια, τα μαουίλα άνοιχτά, και τα ρούχα τα μέσα έξω και τα μέσα κουβαριασμένα χάλια!

Αφού περάσαμε έτσι δυό, τρεις ώρες, άποφασίσαμε να... άποφασίσαμε να ντυθούμε έπρεπε να βιαστούμε, ή ώρα ήταν έξη. Εγώ πήρα ένα μαύρο παντελόνι που την άκρια την έχωσα μέσα στις κάλτσες μου, μα μπλούζα φουσκωτή, ένα φαρδύ καπέλλο που το μπόρο του σηκώθηκε και πήρε σχήμα στρατιωτικό—της εποχής του Ναπολέοντος—ένα πελώριο μαντήλι κατακόκκινο, έρριξα ένα μακρύ μπλέ μανδύα, πήρα μια πελάκια άσηματη... σπάθα—που την κατεβάσαμε από το χωριό—και νάμια, ύπερήφανος, καμαρωτός, καταβαρμμένος με κάτι μπαρμπέτες ίσα με κεί κάτω. Τί είμαι; μαντέψτε το...

Ταυρομάχος! πήρα απ' το μπράτσο το τρυφερό μου ήμισυ, την σενιόρινα μου—τον αδελφό μου!— που είχε κάτι ραμόνες, τί ραμόνες ήταν εκείνες...

Στους άμους του, όχι, στους άμους της ήθελα να πά, είχε οργισμένη μια εσάρπα μεταξοτή κεντημένη δόξαληρη με μεταξί, που την άγοράσαμε απ' τη Βενετία που είχαμε πάει.

Αυτό είναι να είναι κανείς ταξιδιώτης. Κι' οι δυό μας άλαμπράτσο, τραβήσαμε για το «Κεντρικόν κτίριον» της γλεντοπαρέας μας. Στό δρόμο πολλοί ταύροι μάς έπετέθησαν, —άπογετε; είναι τρόπος έκφρασης— τους όποιους άποκρούσαμε με τις στολάδες και το χαρτολόλεμο που είχαμε έφοδιάσει.

Σε λίγο νάμαστε μπροστά σ' όλα τα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΑΥΓΟΥΛΑ

Λουλούδι λουλουδίσει στο κήπου σε μιάν άκρη κι' ή άγουύλα το ποτίζει με της δροσιάς το δάκρυ.

Τ' άηδόνι στο κλαράκι στεγνό τραγουδι λέει για το άγνό νεράκι που στο αλάμι ρέει.

Τα φύλλα από τη φτέρη κουνιούνται άπαλά καθώς δροσάτ' άδρι χαδιάρικο κερνά.

Και μα μικρή παιδούλα την προσοχή της στέλλει σ' αυτόν που την άγουύλα στον κόσμο άνατέλλει.

Προσοχή

ΜΙΑ ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΑΠΟΚΡΙΑ

Τελυταία Κυριακή. Όλη ή γλεντοπαρέα μας το είχε άποφασίσει έπισημως να ντυθούμε όλοι μας. Θά «το κάψουμε», όπως λέγαμε.

Απ' τ' άπόγευμα το σπίτι μας ήταν άνάστατο. Έπρεπε να βρούμε, να βρούμε. Και τί να βρούμε; κι' εμείς δεν ξέραμε. Αναμπουμπούλα και τίποτε άλλο. Το ένα μάς μύριζε, το άλλο μάς βρωμούσε, τελοσπάντων τίποτε δεν μάς ικανοποιούσε.

Όλας οι ντυούλας, τα συρτάρια, τα μαουίλα άνοιχτά, και τα ρούχα τα μέσα έξω και τα μέσα κουβαριασμένα χάλια!

Αφού περάσαμε έτσι δυό, τρεις ώρες, άποφασίσαμε να... άποφασίσαμε να ντυθούμε έπρεπε να βιαστούμε, ή ώρα ήταν έξη. Εγώ πήρα ένα μαύρο παντελόνι που την άκρια την έχωσα μέσα στις κάλτσες μου, μα μπλούζα φουσκωτή, ένα φαρδύ καπέλλο που το μπόρο του σηκώθηκε και πήρε σχήμα στρατιωτικό—της εποχής του Ναπολέοντος—ένα πελώριο μαντήλι κατακόκκινο, έρριξα ένα μακρύ μπλέ μανδύα, πήρα μια πελάκια άσηματη... σπάθα—που την κατεβάσαμε από το χωριό—και νάμια, ύπερήφανος, καμαρωτός, καταβαρμμένος με κάτι μπαρμπέτες ίσα με κεί κάτω. Τί είμαι; μαντέψτε το...

Ταυρομάχος! πήρα απ' το μπράτσο το τρυφερό μου ήμισυ, την σενιόρινα μου—τον αδελφό μου!— που είχε κάτι ραμόνες, τί ραμόνες ήταν εκείνες...

Στους άμους του, όχι, στους άμους της ήθελα να πά, είχε οργισμένη μια εσάρπα μεταξοτή κεντημένη δόξαληρη με μεταξί, που την άγοράσαμε απ' τη Βενετία που είχαμε πάει.

Αυτό είναι να είναι κανείς ταξιδιώτης. Κι' οι δυό μας άλαμπράτσο, τραβήσαμε για το «Κεντρικόν κτίριον» της γλεντοπαρέας μας. Στό δρόμο πολλοί ταύροι μάς έπετέθησαν, —άπογετε; είναι τρόπος έκφρασης— τους όποιους άποκρούσαμε με τις στολάδες και το χαρτολόλεμο που είχαμε έφοδιάσει.

Σε λίγο νάμαστε μπροστά σ' όλα τα

μέλη της παρέας μας. Γέλια, έκπληξεις, θαυμασμοί.

—Καλέ, που το βρήκατε αυτό;

— Για κοίτα καμάρι! το πήρε έπάνω του.

—Βρέ, που τη βρήκατε αυτή τη σπάθα

— Από ποδσε κατεβαίνεις, ταξιδιώτη; Και δώσωτο χάχανα.

— Μπρός, τί κάθαστε; τους έκοπα εγώ, ή ώρα περνάει, κάνετε γρήγορα, πάτε να ντυθίτε και σεις, τότε θά βγούμε έξω;

Μα και δυό, όλοι τους σε παράταξη τρέξαμε έπάνω και να σου σε λίγη ώρα κατεβαίνουν: Ναυαγία, περιηγητές, γιατροί με σκληρά, κυρίες, πικρότοι και πάλι λέοντες.

Τα γέλια πάρα πιά έφθασαν στο κορφωμα. Το γεμμάκι που παίξει δαιμονισμένα και μερικά στοφουρούζουν, σαλακαταούν, σπράχνουν και πεδικλώνουν καθένα που τύχαινε να βρεθή μπροστά τους.

Όταν πιά νύχτωσε για καλά, όλοι μας με άσχημό τον περιήρημο Τόμ κατά δυάδες ξεσηνήσαμε ίσια για την παραλία, όπου θά κάναμε την εμφάνισή μας «έν τυμπάνοις και χορψ».

Η φουσαρόνικα του γλεντέ Τόμ μάς άνηθουιάζει και τραγουδούσε όλο κέφι τρελλοί από χαρά. Το γλέντι άναψε. Οι στολάδες βροντοκοπούν. Το βιολί της παλιάς Αάουρας παίρνει και δίνει, κι' εμείς χωρίς να χαλούμε τις δυάδες μας βαδίζουμε κατενθουσιασμένοι από την έπιτυχία της παρελάσης μας.

Οι πόρτες του παραλιακού καφενείου άνοιγουν να μάς δούν—γιατί ίσως να είμαστε οι τελευταίοι μασκαράδες— ή ώρα είχε πιά περάσει. Η άποκριά τελοσπάντων αυτή θά μείνη άξέχαστη για μένα.

Ταξιδιώτης

ΤΟ ΚΟΥΤΣΟ ΠΑΙΔΙ

Είναι μια απ' τις λίγες ήλιόλουστες μέρες που μάς χαρίζει ο χειμώνας. Όλοι, μικροί, μεγάλοι, γεροί, άρρωστοί, βγαίνουν να χαρούν τη γλυκιά ζεστασιά μάς τέτοιας μέρας.

Κάτω απ' το μπαλκόνι μου, μα όμωδα από μικρά ξεκουράζεται, ύστερα απ' το παιχνίδι της, άπολαμβάνοντας τον ήλιο. Είναι όλα ροδοκόκκινα, τσηρό, χαρούμενα πουλάκια. Λίγο πιο πέρα οι εργάτες που χτίζουν το καινούργιο σπίτι, και σ' ένα σαρφ άμμο οργισμένα δυό-τρία φτιάρα.

Απ' την ομάδα των μικρών άπομακρύνεται σιγά-σιγά, με κόπο ένα άγοράκι. Διευθύνεται στην άμμο. Δεν ξέρω γιατί απ' την πόση του κίνηση μ' έκανε να το προσέξω.

Τώρα που άπομακρύνθηκε απ' όλα μπορώ να το παρατηρήσω καλύτερα. Το άμοιρο! Μόλις μπορεί να κινήθι, στηρίζοντας το σωματάκι του στα δυό άρρωστα πόδια του και σε μια πατερίτσα.

Σε κάθε του βήμα το προσωπάκι του, το τόσο συμπαθητικό, παραμορφώνεται απ' ένα σπασμό πόνου. Μα αυτό, σταθερό στην άπόφασή του, έξακολουθεί να πλησιάζει την άμμο.

Τέλος έφτασε κοντά σ' ένα φτιάρι απ' εκείνα που ήταν οργισμένα στο σωρό. Στερεώνει καλά την πατερίτσα του στη μασάλη και άπλώνει τα έλεύθερα χεράκια, σηκώνει το φτιάρι κι' άρχίζει να φτιάριζει την άμμο. Πόσο άδέξιος είναι οι κινήσεις του! Μα και πόσο μεγάλη θάνα ή ευχαρίστησή του! Σε κάθε φτιάρι άνα χαμόγελο ικανοποίησης κι' εδυχίας ροδίζει στο προσωπάκι του. Είναι εδτυχημένο.

Ω, πόσο σύντομη στάθηκε ή έπιτυχία του! Πόσο γρήγορα κουράστηκε! Άλλήμονο, είναι άναγκασμένο, απ' την κόουραση, ν' αφήση την άμμο στην ήσυχία της.

Ενώ τ' άλλα μικρά έτοιμάζονται ν' άρχίσουν το κνηγητό, το κουτσό παιδί, άπογοητευμένο άπομακρύνεται. Κάποτε σταματά για ν' αναλάβη, και ρίχνει μια θλιμμένη ματιά στ' άλλα μικρά. Ίσως και μια ματιά ζήλιας.

Έπειτα έξακολουθεί το δρόμο του σκεφτικό...

Τί να σκεφτόταν άραγε το μικρό του κουλουδάκι; Τί να γινόταν μέσα στην τρυφερή του ψυχή; Ως που νάφτασε ο πόνος του;

Βέβαια

ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΔΥΟ «ΑΣΤΕΡΑΣ»

— Τα μάθατε τα νέα; μάς λέει ο μπαμπάς μόλις καθήσαμε, το μεσημέρι, στο τραπέζι. Ο Γκούσταβ Φραίλιχ, που παίζουμε τώρα το φίλμ του «Δεν θέλω να μάθω ποιάς είσαι», ήρθε σήμερα μαζί με τη γυναίκα του, τη διάσημη άουδδ Γκίττα Άλπαρ, στην Αθήνα και μένουν στη «Μεγάλη Βρετανία».

Τώρα μόλις ήρθε ή είδηση στα γραφεία κι' ό διευθυντής της «Οδψα» ηγγαίνει να τους έπισκεφθί.

—Τί χαρά, δυό σπουδαίοι άστέρεις στην Αθήνα, φάναξα άμέσως εγώ κι' έτρεξα στο παραθύρο να δω αν ό ήλιος έλαμπε εκείνη την ημέρα, για να θαυμάσουν κι' οι ξένοι μας τον «γαλανό της Έλλάδος ούρανό». Άλλά δε βαρύνεται άμα θέλουμε να τον δείξουμε, αυτός λές και το κάνει έπιτηδες, κρύβεται άμέσως.

—Και ξέρετε τί, μου λέει ο μπαμπάς, γελώντας κονηρά, γιατί ξέρετε τί τρέλλα έχω με το σινεμά, το βράδυ θάρθουν στο θέατρο να δούν το έργο τους. Αν θέλεις σε παίρνω μαζί μου, έτσι θά τους δής από κοντά και μωροεις μάλιστα να τους μιλήσης, αν τ' άποφασίσης όμως, γιατί τέτοιο άγρίμι που είσαι σύ...

Δεν περίμενα να μου το πη και δεύτερη φορά κι' άρχισα άμέσως τα σχέδια, πώς να τους μιλήσω, τί να πώ!

Τέλος, το βράδυ, κατά τις δέκα φθάσαμε στον «Απόλλωνα». Αυτοί ήταν κιάλας στο χάλλι, περιτριγυρισμένοι από κόσμο και ύπόγροφαν σ' όλους αυτόγραφα. Να τους μιλήσω ή όχι; Ίδου ή άπορία.

Δεν ξέραν αν θά κατόρθωνα ν' άνοιξω το στόμα μου, εδτυχώς που ο μπαμπάς ήρθε σε βοήθειά μου και σπρόχωννάς με μπροστά, με παρουσιάζει στην Άλπαρ (Αυτός, βλέπετε, την είχε γνωρίσει κιάλας απ' τ' άπόγευμα).

Θέλωτας και μη κάνω κι' εγώ μια με-

γάλη υπόκληση κι' αρχίζω τα γερμανικά. Στην αρχή έστρεψα λίγο, αλλά μου μίλησε με τόση αγάπη και μ' έγραφε χαμόγελο τόσο γλυκό, ώστε πήρα άμέσως θάρρος, κι' η γλώσσα μου πήγε ροδάκι. Σε λίγο, την παρακάλεσα με μεγάλη ευγένεια να μου υπογράψει μία φωτογραφία της, αλλά αυτή γελάοντας μου απόγραψε δυο και με μία ιδιαίτερη αφιέρωση.

Πόσες άπ' τις φίλες μου δεν ζήλεψαν αυτή την αφιέρωση! Οι καλλιτέχνες, τελος πάντων, έχουν μεγάλη γοητεία για μας τους κοινούς θνητούς.

Παλιά 'Αθήνα

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΣΟ

Μετά την άλωση της 'Αθήνας από τα ρωμαϊκά στρατεύματα, η πόλη καταστράφηκε έντελώς κι' οι κάτοικοι έγιναν σκλάβοι. Οι νικητές μοιράστηκαν τους κατοίκους και τα λάφυρα.

Ο Ρωμαίος στρατηγός, που είχε άναλάβει να μοιράσει τα παιδιά, θέλησε πρώτα να βεβαιωθεί άν ήταν καθόλου μορφωμένα για να φυλάξει τα πιο έξυπνα για τους άξιωματικούς.

Διάταξε λοιπόν να γράψη κάθε παιδί μερικές λέξεις στην πλάκα του. Καθώς έξετάσε μονάχος του εκείνα που είχαν γράψει τα παιδιά, διάβασε στην πλάκα ενός μικρού αυτούτους τους όμορφους στίχους του 'Ομήρου: «Εδύχασμένος, τρεις φορές εύτυχημένος όποιος πέθανε στην Τροία. Δεν είδε τό πένθος της πατρίδας».

Εκπληκτός και συγκινημένος, ό στρατηγός φώναξε τό παιδί. Παρουσιάστηκε χωρίς ταραχή με τό πρόσωπο λυπημένο και περφημένο. Φαινόταν έτοιμο για την τιμωρία που περιμενε.

Άφου τό παρατήρησε μία στιγμή σιωπηλά, ό στρατηγός έπιασε τό χέρι του και του είπε:

— Σὺ που ξέρεις ν' αγαπάς την πατρίδα σου κι' όταν ακόμη είναι καταστραμμένη, άξίζεις να ζήσης ελεύθερος. Μείνε στην πατρίδα σου, παιδί μου.

(Απ' τό Γαλλικό) Μαργαρίτα

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Βραδυάει... Ο οφθαλμός είναι σκεπασμένος με βερνίκι σύννεφα... Ο βορράς φως άγροσασμένους, παρασύροντας στο διάβα του τα φύλλα π' άρμειναν στα δέντρα κι' ό,τι άλλο βρίσκει πρόχειρο κι' άπρόσπαστο.

Η πόρτα και τό παραθύρο της καλύβας τρέζουν, κι' από τις χαραμάδες μπαίνει τό κρύο φέσημα του βοριά που κάνει να χοροπηδοῦν οι φτωχικές κουρτίνες, που έχει βάψει ή φταγή κυρά-Μαρία για να δαμάσει τον κρύο.

Μέσ' στην καλύβα δυο χλωμά κι' άδόνιατα παιδιά, στρομαγμένα σε μία γωνία πάνω σ' άχρύνιο στρώμα, προσπαθούν να ζεσταίνουν τα ξυλιασμένα χερσάκια τους με την άνασπότη τους.

Σε' άδδια ματάκια τους καθρεφτίζονται ό πόρος της δυστυχημένης καρδιάς τους, ενώ τα χείλη τους μένουν σφιχτά κλεισμένα γιατί τάχει κλειδώσει τό βαρύ κλειδί του πόνου και της θρηνίας.

Καθόνταν σάν αφηρημένα κι' ό νους τους τρέχει... Ίσως σδόν πατέρα τους που έδω και λίγες μέρες τ' άφησε κι' έφυγε για τό μεγάλο ταξίδι, ίσως στή μητέρα τους που αυτή τη στιγμή ξε-

νοπλένει για να τους φέρη τό φουμί... Έξαφνα ένα άπότομο άνοιγμα της πόρτας τό κάνει να ξυπνήσουν από τό λήθαργό τους και δυο φωνές γεμάτες λαχτάρα άκούγονται.

— Μαμά! — Παιδιά μου! Η μητέρα δακρυσιμένη τα χαιδεύει και σιγαφισιρίζει:

— Παιδιά μου, όφρανά μου! Έπειτα ανάβει τό λυχνάρι, τους δίνει λίγο φουμί να φάνε.

Τά παίρνει στην άγκυλιά της και τό άποκοιμίζει με τό φιλικιά της και τις υποσχέσεις:

— Κοιμηθήτε, άγγελοῦδια μου, κι' ό καλός Θεός θά σας στελίσθ δτι, δέλετε, παιχνίδια και γλυκά και ζεστά ρουχαλάκια.

Σε λίγο άκούγεται ή ήσυχη άναπνοή των παιδιών που κοιμούνται, ενώ ή μάνα ξεσπάει σε λυγμούς... κι' ό βορράς με τ' άγριο μουγγρητό του πνίγει τους λυγμούς της δυστυχημένης γυναίκας.

Κριανάκι

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ

Θά ήταν ως έπτά έτών. Ύψηλός για την ηλικία του, άδύνατος. Τό μικρό του προσωπάκι τό στόλιζαν δυο μεγάλα καστανά μάτια, γεμάτα έξυπνάδα.

Ταξιδιάρικα μαζί για την Πόλη. Και τον πρωτογνώρισα στο σαλόνι ενός βαποριού.

Πώς σά λένε; τον ρώτησα. — Μπέμπη. Άπό τότε, όποτε άνέβαινα στο κατάστρωμα, έρχόταν κοντά μου και μου λέγει να πάμε να περπατήσουμε.

Άλλ' όταν φθάσαμε στην Πόλη, έφυγε και δέν τον ξαναείδα. Ποιέ όμως δέν θά ξεχάσω τό έξυπνα ματάκια που στόλιζαν τό γλυκό προσωπάκι του μικρούλη.

Άνεξίς Έλπίδος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμά, να τό μέρος όπου ένα παιδί άπ' τό σχολείο μου είχε πέσει χθές κι' όλοι οι άλλοι βραβαν τό γέλιο, έκτός από μένα.

— Ω, τό καλό μου παιδί! Και γιατί δέν γέλασες, χουσό μου; — Γιατί, μαμά, τό παιδί που έπες... ήμουν εγώ!

Δανάη

264ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Άνεξίς Πνευματικών Άσκήσεων από τό φυλλάδιο της Β' τριμηνίας του 1933 (Μαρτίου, Άπριλίου, Μαΐου).

Γίνονται τέσσερες Διαγωνισμοί Άλύσεων τό χρόνο με πολλά βραβεία, ένας κάθε τριμηνία. Ο 264ος που προκηρύσσεται σήμερα, είναι της Β' Τριμηνίας και θά διαγωνισθούν σ' αυτόν όσοι θά λύσουν Πνευματικές Άσκήσεις από τό σημερινό φυλλάδιο ως τό τελευταίο του Μαΐου 1933.

Οι καλύτεροι συνδρομητάι έξερουν τους όρους που μένουν οι ίδιοι. Οι νέοι θά τους μάθουν από τον 'Οδηγό τού Συνδρομητού που, άν δέν τον έχουν, πρέπει άφέντως να τον άγοράσουν (τιμάται δρ. 5 και ταχυδρομικός δρ. 6 και 7).

Γιατί στον 'Οδηγό θά βροῦν όλους τους όρους της συμμετοχής σε κάθε Διαγωνισμό και γενικά σ' όλη την κίνηση.

Έπειτα θάγοράσουν από τό γραφείο μου χαρτί των λύσεων ή λύσάχαρτο, 6-πον, κατά τους όρους του Διαγωνισμού, γράφοντας οι λύσεις. (Σε άλλο χαρτί γραμμένες, λύσεις δέν είναι δεκτές.)

Θά στείλουν τό αντίγραφο (δρ. 3,50 άπό τό Έσωτερικό και δρ. 5 άπό τό Έξωτερικό) και θάγοράσουν μία δεκάδα με 13 φύλλα, που άρκούν για τις λύσεις μιας τριμηνίας. Όσο για την προσοφία που θά τις στέλνουν, αυτή σημειώνεται επάνω από τις Πνευματικές Άσκήσεις κάθε φυλλάδιου. Οι λύσεις π. χ. του σημερινού είναι δεκτές ως τις 4 Μαΐου. Έχουν λοιπόν καιρό, όσοι θέλουν να διαγωνισθούν, να προμηθευθούν και 'Οδηγό και χαρτί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΗΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Άθήνα, 42 όδός Ξενοφιδίου, την 1 Μαρτίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τό όποιο πρέπει να πληρώσω πρόστιμο. Συζητέτα και βάζετε τό γραμματόσημο σωστά.

Δέν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που θά έχει ό 'Οδηγός του Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικός δρ. 6 για τό Έσωτερικό και 7 για τό Έξωτερικό, και πρέπει να τον προμηθευθώ όποιοι θέλει να λαβαίνη μέρος στην κίνηση.

ΜΑΡΤΗΣ, Μάρτης!... Άίτες ήμέρες άκόμα κι' αρχίζει ή Άνοιξη, ή γλυκειά κι' όραία εποχή, που είναι ή Νιότη του Χρόνου. Πάσε ό Χερμόνας και, καθώς λέει ό λαός, άπ' αυτόν τό μήνα μπαίνει τό Καλοκαίρι... Πριν από τό Μάρτη όμως, άρχισε ή Σαρακοστή. Είναι ό καιρός της προσευχής και της έργασίας. Κι' έχετε τό νόο σας να τον χρησιμοποιήσετε όπως πρέπει, για να δώσετε μεθαύριο καλές εξετάσεις και ν' άπολαύσετε ξένοιαστοι τό Καλοκαίρι. Και τόδ φρόνου, καλό μου παιδί!

Ο κ. Ξενοφίδης εύχαριστεί θερμότατα τους μαθητές της Α' Τάξης του Γυμνασίου Κήμης για τό πρώτο γράμμα που του έγραψε εκ μέρους όλων ό συμμαθητές τους 'Ιωάννης Παχούλης. Την 25 'Ιανουαρίου, λέει, την ήμερα άκριβώς της γιορτής του, διάβασαν στην τάξη τους, άπό τό Νεοελληνικά, τό παραμύθι του ε'0

Πλάτος κι' ή Έυτυχία». Και τόσο εύχαρηθήσαν άπ' αυτό, και τόσο όρατο μάθημα πήραν, που σκέφθηκαν να γράψουν στο συγγράμμα, να του τό πουν δλ' αυτά, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Μαρία Στούρατ, αυτοί που σού λένε πως είμαι μόνο για μικρά παιδιά, δέν με γνωρίζουν άπλοστατα! Δός τους να διαβάσουν μερικά φυλλάδια μου και θά έβγῃ ότι είμαι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

σκολο να τό άντικαταστήσει. Για τό άλλο που μου γράφεις, δέν γίνεται.

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

Πολύ με λύπησε τό πάθημα των ματιών σου, Άγνή. Προήλθε βέβαια από υπερκόπωση και τώρα πρέπει να ξεκουραστής όσο μπορείς. Και να κάνεις όπομονή. Τό ξέρω, είναι πολύ δύσκολη και στενόχωρη, να τον εύχαριστήσουν και να τον εύχηθούν καλά για τή γιορτή του. Άληθινά πολύ συγκινητικό!

τό σου, δέν μπορώ να κατάλαθε ποδ είναι τό άσπετο του, ή κουταμάρα του κ. Κουταμαράκη. Δέν μπορεί κανείς να δούξ στή δακτυλογράφω ένα βιβλίο και συγχρόως να της παραγγείλη να γράψη με τή μηχανή και που θά της διαγορεύσει; Μοδ φαίνεται δηλαδή ότι δέν διατύπωσε καλά έκείνο που είχες στο νού σου.

Και σὺ, Μέγα Ναπολέον, χάνεις άδικα τον κόπο σου να στέλνεις Άσκήσεις εκτός Διαγωνισμού. Ίδες τί λέω παρακάτω στο Θαλασοπούλι και συμμορφώσου.

Ναι, αρκετά πράγματα μαθαίνεις, Κροίσε, και σὺ εύχομαι καλή πρόοδο σε όλα. Βέβαια μπορείς να μου στέλνεις και μεταφράσεις για τή Σελίδα: Δέν είναι άληθινά πως πρέπει να στείλεις 20 Π. Πνεύματα για να σὺ δημοσιευθῇ ένα 1 Π. Πνεύματα να στείλεις και... 40 και να μή βρεθῇ κανένα δημοσίευμα. Και πάλι μπορείς να στείλεις ένα μόνο και ναναι καλό και να δημοσιευθῇ.

Φαντάζομαι πόσο θά είσαι κουρασμένο. Κερκυραϊκό Δοσολόγιο, αλλά βέβαια οι κόποι σου δέν θά πήγαν άδικα. Γράψε μου γι' αυτή τή συναλλαγή και προπάντων για τή παράσταση του 'Φιόρου του Λεβάντη' Πώς τά πήγαν; Έφέταξα τις παραγγελίες σου και σὺ έστειλάς μου άρκετά.

Α, τί όμορφο τό γράμμα που σὺ στέλνεις! 'Ατταβόριος! Διάβασε στην 'Πατριδα' τό άρθρο άκείνο για μένα, που σὺς είπα την άλλη φορά, και συγκινήθηκε βραβιά, και θυμήθηκε πως με πρωτογνώρισε—ήταν όχτώ χρονών τότε— και πως έγινε συνδρομητής, και πως μ' αγαπήσε όπως μ' αγαπά ως τώρα. Είναι μία όραία και συγκινητική ιστορία κι' εύχαριστώ τον καλό μου φίλο που μου τήν έγραψε.

Σε θυμώμαι πολύ καλά, καλὰ μου Φτερωτή Βαρκούλα, και χαιρώ πολύ που άποφάσισες να ξεναγουρήσεις στην κίνηση. Εύχαριστώ και για τήν έδραση της 'Παράθενης Συντροφιάς' που δέν άρραβιάλλω ότι θά συντελέσει πολύ στή διάδωσή μου. Οι παραγγελίες έγιναν.

Λαχτάρα της Λευτεριάς, ό κ. Φαίδων έλαβε τό όρατο σου γράμμα με τό 20 γαλλ. φράγκα και μου έδωσε 25 δραχμές για λ/μό σου, κρατώντας τέλλα για τό μικρό ανθρώπινο Τσιμπούρελο της Ζακύνθου που τόσο σε συγκίνησε. Σ' εύχαριστεί πολύ και λυκάται που δέν έχει καιρό να γράψη και ιδιαίτερος δυο λόγια στην καλή 'Διαπλαστοπούλα' τού βράβ'...

Κι' άλλοι πολλοί ίσως για τή μικρή Φαφή, αλλά θά τους αναφέρω στο έρχόμενο, γιατί σήμερα δέν έχω άλλο τόπο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ξανθή Έλληνοπούλα, κ. (ΑΠ). Φωτεινό Σκοτάδι, ά. (ΑΣ). Μπουλονιότης της Έρεσού, ά. (ΟΧ). Νεανίς, ά. (ΦΣ). Ήχώ τού Έρμυάνθου, κ. (ΑΜ). Μαθητρούλα, κ. (ΣΚ). Τυταίος, ά. (Ι.). Ναυτάκι, κ. (ΟΝ). Βεατριώκη, κ. (ΑΑ). Χρυσίτη, κ. (ΟΚ). Αήτητος, ά. (ΙΑ). Μέλλων Πρόεδρος, ά. (ΣΦ). Μυρωμένο Γιούλι, κ. (Ι.). Δροσερή Μαργαριτούλα, κ. (ΤΡ). Σεληνιάτικος 'Ορτζον, ά. (ΤΣ). Αύγαλα, κ. (ΜΧ). Ποπολάρος, ά. (ΑΚ).

Ανεκνώσεις Ψευδωνύμων: Μικρή Κορφιατοπούλα, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Γαλινομάζαν (έγκαίρας έλαβα τις λύσεις σου' χαιρώ που λαβαίνεις τόσα τετράδια' τό Π. Πνεύμα σου καλό και θά δημοσιευθῇ) Προϊνό Κελάδημα

(έλαβα, ευχαριστώ) **Τώνη Ρεάλη** (έλαβα και τις άλλες τέσσερις απαντήσεις και είναι εν τάξει) **Χριστιανό** **Όλυμπου** (ευχαριστώ πολύ για την αναντίωση του Χ. που πάραυτο στο ξεσπάθωμα σου έστειλα 8 τετραδία) **Φεντία** (δεν άμφιβάλλω ότι οι βαθμοί σου θα είναι πολύ καλοί· ή Κυριακή δεν άδργήθη) έστειλα 5 τετραδία) **Άρσένη** **Άργυρού** (έστειλα άλλη φορά τα Π. Πνεύματα να μου τα γράφω χωριστά· ώστόσο κάποιος κι' απ' αυτά θα δημοσιευθώ) **Γολιάθ** (τά έλαβα όλα, έστειλα) **Σάλλογον** «**Ανέμων**» (ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα) **Μικυ Μάους** (και σένα σ' ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα· άρκεύατο το γράμμα σου! ήλθα λοιπόν αυτή ή στιγμή που θα ή θεωρούσας άνεκτό πολύτρωση από μία δουλειά;) **Μαυροματάν** (αυτό έδιάλεξα· χαίρω πολύ· γράψε μου!) **Δάκρυ Ψυχής** (μήν άνομοής, σίς Μ. Άγγελίες δεν άπανταίν άμέσως όλοι, έπειτα αυτόν τον καιρό ήταν κι' οι διαγωνισμοί· περιμένω τα ξεσπάθματα· το Π. Πνεύμα παρηλάσιο!) **Πανού** (να σε έβω λοιπόν· τώρα που τελείωσαν οι διαγωνισμοί! ώστόσο πολύ μ' ευχαρίστησε αυτό το γράμμα σου) **Βάνδαν** (έλαβα, ευχαριστώ· έστειλα 5 τετραδία) **Ντολορέ** (χαίρω πολύ για όλ' αυτά που μου γράφεις· ήμουν βέβαιη πως δεν με είχες ξεχάσει, αλλά μόνο τα μαθήματα ήταν ή αίτια της απουσίας σου· έλαβα όλο σματάωση και το ξεσπάθωμα και σ' ευχαριστώ πολύ) **Ζήτω** το 21 (σά συχαίρω για την άπυτοχία· μπράβο που τα κατάφερες, άν και έλαίφες από το σχολείο άρραστός τόσο καιρό· τα έλαβα όλα) **Κρίτωνα** (έλαβα κι' έστέλεσα· ευχαριστώ για τα καλά λόγια· φίλος μου και το έαδερφάκι) **Μονάκριβη** (να ιδώ λοιπόν άν αυτή τη φορά - τετάρτη - θα κρατήσης την άποφάση σου ή... θα την αναντίωσής και για πέμνη· κι' όλ' αυτά, ή άγάπη σου βλέπω ότι διατηρείται πάντα και χαίρω πολύ· πραγματικώς, ή άποθανούσα κυρία Δάμπρου ήταν μία σπάνια γυναίκα κι' ή καθηγητριά σας είχε δικιο που σας είπε τόσο γι' αυτήν) **Πασχαλιάν** (μιά βέβαια, όταν σας έδωσαν «τα μαθήματα με το σουδάκι» ποδ να σου μείνη καιρός και για τίποτ' άλλο! τώρα όμως;...) **Σπανιόλαν** (είδες την άγκριση του ψευδώνυμου σου; αυτό σου διάλεξα, γιατί το πρώτο ήταν άκατάλληλο) **Άτλαντίδα** (ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα) **Χρυσάνθη** **Μερούση** (χαίρω πολύ κι' ευχαριστώ για όλα· σου έστειλα τον Όδηγό κι' τώρα περιμένω γράμμα σου και ψευδώνυμο) **Σπίγγα** (έλαβα, ευχαριστώ, έστειλα πολύ σωστά κι' όφρατα αυτά που γράφεις για τον προορισμό της Σ.Σ.Σ.) **Ηλιοβασιλέμα** (έστειλα· μπορείς να στείλεις μεταφρασμένο κανένα μικρό άπόσπασμα άπ' αυτό το βιβλίο, αλλά μόνο για τη Σελίδα κι' άν είναι πρώτα κατάλληλο, κι' άν ή μετάφραση είναι καλή, θα άγκριθώ) **Διαμάντι** της **Αναταλής** (έχω μπροστά μου δυό όφρατα γράμματα σου· και το πρώτοχρονατικό, βλέπεις, το έλαβα, αλλά περιμένα την άπυαγή για να άκτελέσω τις παραγγέλιες· έστειλα φύλλο και 17 τετραδία) **Κουση** **Αντίνα** (αυτό σου άνέκρινα· οι Τρεις Μικροί Σωματοφύλακες είναι στους δυό τόμους του 1885. Το και 80 -άλλ' άπ' αυτούς μόνο ο 7ος άπάρχει) **Ιδοτόπον** (όλα δεκτά) **Νεγκρέταν** (το γράμμα σου έφτασε 6 ήμέρες μετά τη δημοσίευση της Άγγελίας) **Χρυσόβειρο**, **Ν. Παπαδημητρίου** κτλ. κτλ.
Είς όσας άποστολές έλαβα μετά την 5 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω στο άρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ του 26του Διαγωνιστου Αλανας. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δεκται μέχρι της 4 Μαΐου.

161. Συλλαβόγριφος
 Ήχος γλυκύος το πρώτο μου
 Σκορπός, και πάνω σ' άλλο
 Κινείται, ής. Τώρα τα δυό
 Κοντά-κοντά άν τα βάλω,
 Πράξη θα κάω ποταπή,
 Σάν δλοφάντερη κλοπή.

Κυρά Φρεσύνη

162. Στοιχειόγριφος
 Σκάψαν βαθιά τη γή
 Και βρήκαν άφθονο νερό...
 Τα δυό του πρώτα βγάξω
 Και τη γλυκειά έποχή
 Που την προσμένω από καιρό,
 Με τι χαρά διαβάξω!

Ταρζάν

163. Μεταγραμματισμός
 Κάποιου θεού άρχαίου
 Άλλάζεις το λαίμο,
 Και βρίσκεσαι σε τόπο
 Αίώνια σκοτεινό.

Δανάη

164. Αίνιγμα
 Φυσό το άρσενικό μου
 Τόν τοίχο έχει σκεπάσει
 Πουλι το θηλεκό μου
 Που τόνο έχει άνεβάσει.

Ηλιογέννητη

165. Αριθμητική διά Δέξω
 Συμπερασματικόν Θεός=Φωνήσιν+
 (Όρα της ήμερας - άπίρημα =) Πλο-
 νήτης + (Άρχαία πόλις - Ποταμός =)
 Μουσικός φθόγγος + (Άρχαίος άτυ-
 χής βασιλευς - Νήσος του Αίγαίου =)
 Μουσικός φθόγγος + (Νήσος του Αί-
 γαίου - Σόμφωνος) = Άντινομία.
 *Άθροισμα όπολοίων: Βασιλεύς της
 Σπάρτης.

*Υμνος της Έλευθερίας

166. Άκροστιχίς εξ Άντιθέτων
 Να εύρεθούν άντίθετα των κάτωθι
 λέξεων τοιαύτα, όστε τάρχικά των να-
 ποτελούν άρχαίαν θεάν:
 όφρατος, έπαινος, έχθρός, εύτραφής,
 άνιαρός, πορρωή, άνιατος, όπερήφα-
 νος, ταραχή.

Λαίδη του Φαουεντλερέ

167. Φωνηεντόλιπον

* μλλς - ποτην · μ - πολγ
Κουκουτσάκι

168. Γαίφος

Ότιν 0 ε! X
Μύτη Λυσόχαρτο

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φυλλου 50

- 672. Σόλων (σολ, ών). - 673. Λάιος· Γάιος. - 674. Ίος· Ίος. - 675. Η σιαύ. - 676.
- Α Α Σ 677. ΜΠΟΤΣΑ-
- Α Α Ο Σ ΡΗΣ (Πόρος)
- Α Α Ι Ο Σ όρμος, Ταρσός
- Α Ο Υ Κ Α στρατός, Άρης.
- Α Α Ε Ρ Τ Η Σ όρμα, Ήρα.)
- Α Α Β Δ Α Κ Ο Σ 678. ΑΡΑΚΥΝ-
- Α Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ Θ Ο Σ - ΔΗΙΑ- ΝΕΙΡΑ-ΑΓΗΣΙΑΔΟΣ (*ΑΔανα, ΡΗ- Ρας, ΑΙΗτης, ΚΑΣτωρ, ΎΝΙς, ΝΕΛ- σον, ΘΙΑσος, *ΟΡΟΣ, ΣΑΣ). - 679.
- Πόντων μάλιστα σοντόν αίσχυνον. - 680. *Η Διάπλασις διαπλάττει (ι διό πλάς, είς διό πλά, τι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπό 5 στοι- χεία άρ. 6, το άρχιστόν τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 30 λεπτά ή λέξις· με σόγια 00 στοιχείο άρ. 1 και με κεφαλαία άρ. 1, 50. 00 χωριστοί στίχοι άρ. 5. Οι μη ανόρθωτοι πληρώνουν τι διπλά· Η προλήρωρη είναι άπαράτητη.

[ΑΓ' - 164]

Ελαίζουσα Έλλάς, διεύθυνσις; Συγ- γνώμη γι' άργοπορία.

Δάμων, Φιντίας

[ΑΓ' - 165]

Χαιρωτά δλες-ους. Άνταλλάσω τε- τραδιάκια με Διαπλασοπούλες. Δ/σις: Βούλαν Μάρκου, Λαμπριάν· Έκλας, διά: **Ήχθ** του **Έρμυάνθου**

[ΑΓ' - 166]

Ανταλλάσω τετραδιάκια με δλους-ες. Δ/σις: Φαρι. Δερπέση. Δόφρου 3. Ά- θήναι, διά Παράσκουην. **Ναυτάκι**

[ΑΓ' - 167]

Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, γιατί δεν άνταποδίδετε τετραδιάκια; δεν έλάβατε δικό μου; **ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ**

[ΑΓ' - 168]

Κατεβαίνει στο Δημοφύρισμα ή Πλη- γωμένη Καρδούλα. Ζητή άποσθήρι- ση άπ' όλα τ' άδελφάκια της, ιδίως από τα Βολιωτόπουλα.

[ΑΓ' - 169]

Δάκρυ Ψυχής. **Αθήνα**, περιμένω ά- πάντηνοι. **Μποέμ**

[ΑΓ' - 170]

Δακρυμένο και Πορευμένο Χαμόγιστο, **Σπόλερ** και **Άργυρολόουδο**, ένα γραμματάκι ή μια καρτούλα σας θα μου έφερε μεγάλην χαράν. **Μποέμ**

[ΑΓ' - 171]

Γ' ΕΤΗΣΙΑ ΓΙΟΡΤΗ «ΒΑΤΡΑΧΩΝ»

Οι «Βάτραχοι» άδουν τη μεγάλη Γιορτή τους στις 18 Μαρτίου στο Salon Vertige. Το πρόγραμμα άποτελεί- ται από τα πιο γουστόζα και ποικίλα νού- μερα. Το κλοψ της βραδιάς θ' άποτελέση ή τρίπρακτη μουσική κωμωδία του **Οδρό- νου Τόξου** «**Συνέδραση στα... Πε- ταλούδια**» με πρωτότυπη μουσική μίξς παλιός Διαπλασοπούλας και έκτελεστές Διαπλασοπούλα που τα περισσότερα έπαι- ξαν στο «**Αντίο, παιδί μου**». Θ' ακολου- θήση **μεγάλος χορός** με όλη την όρχη- στρα του Βερτίξ.

*Όρα έναρξέως 5 μ. μ.
 Εισιτήρια πέρς άρχ. 10,- πουλιώνται στο Vertige, Άναδημίας 49.

[ΑΒ' - 172]

Αποτελέσματα Διαγωνισμοδ: 1) Όνα- ροπλέχτρα, 2) Διάνα, 3) Πατριωτάκι **Ζέφυρος**

[ΑΓ' - 173]

Α Διαγωνισμός: Περιμένω άπ' άν- ταλλάγη τετραδιάκια άπ' δλους-ες. Κι' άπ' όσα λάδω μέχρι τέλους Άπριλίου, θα βραβεύσω δυό με βραδεία διαλεχτά! Στείλατε λοιπόν: (ΑΓ' - 89).

Δάκρυ Ψυχής Γποφήμιος για πρώτα

[ΑΓ' - 174]

Σμόλλερ, δάξουσι άλληλογραφίην με μεσαίαν τάξιν; Γράψε στη Δ/ση: (ΑΓ' - 68).

[ΑΓ' - 175]

Προκηρσσω τριδραχμον διαγωνισμόν διηγήματος. Θέμα: έλευθερον, Πρεθε- ρμία τριήμερος. Περιμένω άποσθήρισην. Βρα- βεία έκλεκτά. Δ/σις: Παρράκη, Λιμεναρ- χην, Χίον. **Θέμα**